

Kenneth E. Hagin

*Hét dolog,
amit tudnod kell
a szent
gyógyulásról*

KENNETH E. HAGIN MŰVEI MAGYARUL

8.

*Seven Things You Should Know
About Divine Healing*

KENNETH E. HAGIN

***Hét dolog, amit tudnod kell
a szent gyógyulásról***

KRISZTUS SZERETETE EGYHÁZ
Budapest, 2003

A MŰ EREDETI CÍME
SEVEN THINGS YOU SHOULD KNOW
ABOUT DIVINE HEALING

A FORDÍTÁS ALAPJÁUL SZOLGÁLÓ KIADÁS

Kenneth E. HAGIN • *Seven Things You Should Know About Divine Healing*
Faith Library Publications Inc., 1979

A FORDÍTÁS SORÁN FELHASZNÁLT BIBLIAKIADÁSOK

A Biblia versei Károli Gáspár fordításának egyházunk által megújított kiadása szerint szerepelnek, ettől csak két esetben térünk el, amennyiben a szöveg megkívánja a szerző által leginkább használt KING JAMES VERSION szövszerinti fordítását, vagy abban az esetben, ha a szerző más, sajátos szövegezésű fordításokat idéz; ezeket a saját fordításunkban közöljük, megkülönböztető jelzéssel:

KING JAMES VERSION = *The Holy Bible (Containing the Old and New Testaments Translated out of the Original Tongues and with the former Translations diligently compared and revised by His Majesty's special command)*, London, 1611
— számos változatlan és megújított kiadásban.

LEESER-FORD. = dr. Isaac LEESER, *Torah, Nevi'im u-Khetuvim (Twenty Four Books of the Holy Scriptures, Carefully Translated After the Best Jewish Authorities)*, New York, Jewish Press, 1913

ORIGINAL EDITION © 1979 RHEMA Bible Church

HUNGARIAN EDITION © 2003 RHEMA Bible Church

ALL RIGHTS RESERVED by AKA Kenneth Hagin Ministries Inc.

HUNGARIAN TRANSLATION © 2003 Krisztus Szeretete Egyház

MINDEN JOG FENNTARTVA

Első kiadása: 2000

MÁSODIK KIADÁS

ISBN 963 212 047 7

Tartalomjegyzék

1. FEJEZET *Isten akarata, hogy meggyógyítson téged, mert a gyógyulás szerepel az Ő megváltási tervében* • 7
2. FEJEZET *Isten akarata, hogy meggyógyítson téged, mert a betegség a sátántól ered, nem pedig Istentől* • 15
3. FEJEZET *Isten nemcsak az ó szövetségben, hanem az új szövetségben is gondoskodott a gyógyulásról* • 19
4. FEJEZET *A gyógyulás elnyerésének számos módja található az Igében* • 45
5. FEJEZET *Különböztessük meg azt, ahogyan Isten kezdeményezi a gyógyulást természetfeletti módon, attól, ahogyan az ember kezdeményezi a gyógyulást saját hitén keresztül* • 71
6. FEJEZET *A gyógyulás nem mindig azonnali, olykor fokozatosan megy végbe* • 81
7. FEJEZET *Isten gyógyítási módja szellemi, és a gyógyulást el is lehet veszíteni* • 85

1. fejezet

Isten akarata, hogy meggyógyítson téged, mert a gyógyulás szerepel az Ő megváltási tervében

Az Írás kinyilatkoztatja nekünk Isten természetét. Az Írás azt is felfedi, hogyan viszonyul Isten a bűnhöz, a betegséghez és az erőtlenséghez.

Isten természete semmit sem változott az idők folyamán. A bűnhöz, betegséghez és erőtlenséghez való viszonya sem változott.

Ezt tudnod kell, ha meg akarod érteni a szent gyógyulást. Valójában hét alapvető ténytet kell ismerned a szent gyógyulással kapcsolatban. Az első:

(1) ISTEN AKARATA, HOGY MEGGYÓGYÍTSON TÉGED, MERT A GYÓGYULÁS SZEREPEL AZ Ő MEGVÁLTÁSI TERVÉBEN.

A Biblia azt mondja, hogy két vagy három tanú valloásával erősíttessék meg minden szó. (Mát. 18,16) A következő részek *Ésaiás* könyvéből, *Máté* evangéliumából és *Péter* első leveléből megegyeznek abban, hogy „Ő [Jézus] vette el a mi betegségünket, és a mi fájdalmainkat hordozta.”

ÉSAIÁS 53,4. 5.

Pedig BETEGSÉGEINKET Ő viselte, és FÁJDALMAINKAT hordozá, és mi azt hittük, hogy ostromoztatik, verettetik és kínoztatik Istentől! És Ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért.

kért, békességünknek büntetése rajta van, és az Ő SEBEIVEL GYÓGYULÁNK MEG.

Az angol KING JAMES bibliafordítás, helytelenül, a 'szomorúság' és 'bánat' szavakat használja itt, holott az eredeti héber szavak szó szerinti jelentése 'betegségek' illetve 'erőtlenségek', 'testi bajok', 'fájdalmak'.

Dr. Isaac Leeser így fordítja a héber Bibliából (ezt a fordítást használja hivatalosan az amerikai ortodox zsidóság): „Ő maga viselte a mi BETEGSÉGEINKET, és a mi FÁJDALMAINKAT Ő hordozta: miközben mi valóban azt hittük, hogy Isten ostorozza, veri és kínozza Őt.”

MÁTÉ 8,17.

Hogy beteljesedjék, amit Éσαιás próféta mondott, így szólván: PEDIG BETEGSÉGEINKET Ő VISELTE, és FÁJDALMAINKAT HORDOZÁ.

Így már világosabb. Máté azt mondja, hogy Éσαιást idézi. Ha megnézed az utalást, azt találod, hogy az *Éσαιás* 53,4-et idézi. Én szeretem így mondani: „Jézus vette el az én erőtlenségeimet, és hordozta az én betegségeimet.”

Éveken át olvastam ezt a verset mielőtt megértettem, mit is mond valójában: Jézus valóságosan — szó szerint — elvette a betegségünk és erőtlenségünk okát. Ő elvette a mi erőtlenségeinket, és elhordozta a mi betegségeinket.

Tudjuk, hogy Jézus bűnné lett értünk. Azért vette magára a bünt, hogy mi szabadok lehessünk a büntől, és azért vette magára a betegséget, hogy mi szabadok lehessünk a betegségtől.

1PÉTER 2,24.

Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: Akinek sebeivel GYÓGYULTATOK MEG.

Tehát Éσαιás, Máté és Péter — három tanú — elmondja nekünk, hogy Jézus nem csupán a bűneink eltörléséért ontotta ki a vérét, hanem az Ő sebeivel meg is gyógyultunk.

Sokan nem hiszik ezt. Olvastam egy magyarázó jegyzetet, amelynek szerzője szerint az „*akinek sebeivel gyógyultatok meg*” (1Pét. 2,24) nem fizikai gyógyulást jelent, hanem szellemi gyógyulást. A *szellemed* gyógyult meg az Ő sebeivel.

Isten azonban nem meggyógyítja a bűnös szellemét. Az Írás szerint *újjáteremti* azt, és az embert új teremtéssé teszi. Jeremiás és Ezékiel így prófétált az Ószövetségben: „*Ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr; és új szövetséget kötök az Izrael házával...*” (Jer. 31,31) „...és új SZELLEMET adok belétek, és eltávolítom a kőszívet az ő testükből, és adok nekik hússzívet.” (Ezék. 11,19)

Akik azt hiszik, hogy Isten meggyógyítja az ember szellemét, nem hiszik, hogy az ember valaha is elbukott (vagyis bűnbe esett). Igeellenes propagandájuk szerint mindannyiunkban van egy szikrányi Istenség, amit Istennek tökéletesítenie kell.

Nem! A bűnösnek újjá kell születnie és új emberré kell válnia — ezt az új teremtést a 2Korinthus 5,17 írja le: „*Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiék elmúltak, ímé újjá lett minden.*” (A széljegyzet szerint itt az áll, hogy „*ÚJ TEREMTMÉNY AZ*”).

Amikor valaki *meggyógyul*, a régi dolgok nem múlnak el és nem lesz újjá minden; csak a betegség múlik el. Csak a beteg rész lesz újjá. (Ha van egy kelés az orromon és az a kelés meggyógyul, ettől még nem lesz új orrom. Ugyanaz az orrom van, mint azelőtt. Csak a beteg rész tűnik el.)

Ezért az 1Péter 2,24 nem szellemi gyógyulást jelent, hanem pontosan azt jelenti, amit mond. Tovább olvasva ennek az úriembernek a kommentárját arra gondoltam, *ha ez szellemi gyógyulást jelent, akkor ezt még maga az Úr*

sem tudta, és hibát követett el. Ekkor eszembe jutott egy eset, ami az Oklahomában tartott összejöveleim alatt történt.

A hét együttműködő gyülekezet egyikét egy általam is ismert texasi házaspár pásztorolta. A következőt mondták:

— Hagin testvér, egyik este el fogunk hozni egy nyomorék asszonyt a gyülekezetünkől, hogy imádkozz érte. Hét éve egyetlen lépést sem tett. Elvittük már az állam legjobb specialistáihoz, és mindegyikük azt mondta, hogy soha nem fog már járni, *ha száz évig élne is*.

Általában kenet alatt szoktam szolgálni. Aznap este, mikor elhozták őt, annyi ember felé kellett szolgálnom, hogy mire rá került a sor, már teljesen kimerültem.

Tudod, az Úr mindig ugyanaz, én azonban nem. Potenciálisan a kenet mindig jelen van, de nem mindig nyilvánul meg, mert amikor az ember elfárad, nehezen tudja megnyitni magát Istennek.

Mivel a kenet már felemelkedett, mire ehhez az asszonyhoz értem, nem tudtam volna szolgálni felé a megszokott módon. Olyan messziről hozták el az összejövetelre, mit tegyek? Egyszerűen küldjem el?

Nem, nem. Volt rá mód, hogy szolgálhassak felé — mert Isten Igéje soha nem vall kudarcot! A kenet csökkenhet, felemelkedhet és eltűnhet, Isten Igéje azonban mindörökké fel van kenve, halleluja, és az Ő Igéje Szellem és Élet.

Egyszerűen csak leültem az asszony mellé az oltárnál, kinyitottam a Bibliámat ennél az igeversnél (1Péter 2,24), az ölébe tettem a Bibliát és megkértem, hogy olvassa fel.

Majd feltettem neki a kérdést:

— Az a szó, hogy *meggyógyultatok*, múlt időben, jövő időben vagy jelen időben van?

Úgy villant át az arcán a felismerés, ahogy a neonfény felgyullad a sötétben.

— Hiszen — mondta —, ez múlt időben van! Ha pedig mi MEGGYÓGYULTUNK, akkor én is MEGGYÓGYULTAM! (Ez jelenti azt, hogy Isten Igéjével összhangban hiszel.)

— Testvérnő, megteszed, amit mondok neked? — kérdeztem.

— Hát — felelte —, megteszem, ha nem nehéz.

Azt mondtam neki:

— Ez a legegyszerűbb dolog, amit valaha is megtettél az életedben. Egyszerűen csak emeld fel a kezéd és kezd el dicsérni Istent, mert te már gyógyult vagy — *nem csak az leszel — az VAGY!*

Bárcsak láttad volna ezt a nyomorék asszonyt! Semmi bizonyítéka nem volt a gyógyulásáról — még mindig nem tett egyetlen lépést sem — mégis felemelte a kezét, felnézett és széles mosollyal az arcán azt mondta:

— Ó, drága Mennyei Atyám! Olyan boldog vagyok, hogy meggyógyultam! Ó, Uram, te tudod, hogy mennyire belefáradtam már az állandó üldögélésbe az elmúlt évek során. Annyira örülök, hogy nem vagyok már magatehetetlen és többé senkinek sem leszek terhére. (Látod, az Ige alapján cselekedett. Ez a hit.)

Felálltam és így szóltam a gyülekezethez:

— Mindannyian emeljük fel a kezünket és dicsérjük vele együtt Istent, mert ő *meggyógyult!* (Pedig bárhogy is nézzük, még mindig magatehetetlenül ült az oltár előtt.)

Miután befejeztük a dicséretet, az asszonyhoz fordultam és ezt mondtam:

— *Testvérem, most kelj fel és járj, Jézus nevében!*

Isten és több száz ember az örök tanúm rá, hogy ez az asszony azonnal felugrott és talpra állt, ugrándozott, futott és táncolt, úgy mint az a férfi, aki bement a templomba járkalva és szökdelve, és dicsérve az Istent. (Csel. 3,8)

Örömkben mindannyian együtt kiáltoztunk és sírtunk vele. Azután valaki elment és mondott rólam egy hazugságot! Azt állította: „Ez a Hagin tegnap este meggyógyított egy nyomorék asszonyt.”

Semmivel sem volt több közöm a gyógyulásához, mint amennyi neked vagy bárki másnak lehetett volna.

Jézus gyógyította meg őt közel 2000 évvel ezelőtt, aznap este pedig egyszerűen csak tudomást szerzett erről!

Arra szeretnék rámutatni, hogy bár ez a szolgálónak nevezett egyén azt állította, hogy az *1Péter 2,24* nem fizikai gyógyulást jelent, én csupán ezt az egyetlen verset adtam annak a nyomorék asszonynak!

Azt gondoltam magamban, *ha ez az igevers csak a szellemi gyógyulásra vonatkozik, akkor Isten eltévesztett valamit. Szellemileg kellett volna meggyógyítania ezt az asszonyt, nem pedig testileg!*

Barátaim, ez az Ige pontosan azt jelenti, amit mond és az ránk vonatkozik *most*. Áldott legyen Isten, az Ő sebeivel *meggyógyultunk*. Ő nem csupán a bűntől váltott meg minket; Ő megváltott minket a betegségtől is.

Isten akarata az, hogy meggyógyítson téged. Ebben soha ne kételkedj, mert ez *része* az Ő megváltási tervének.

2. fejezet

Isten akarata, hogy meggyógyítson téged, mert a betegség a sától ered, nem pedig Istentől

(2) ISTEN AKARATA, HOGY MEGGYÓGYÍTSON TÉGED, MERT A BETEGSÉG A SÁTÁNTÓL ERED, NEM PEDIG ISTENTŐL, ÉS ISTEN NEM AKARJA, HOGY AZ Ő GYERMEKEINEK BÁRMIJE LEGYEN, AMI A SÁTÁNTÓL VAN.

APOSTOLOK CSELEKEDETEI 10,38.

A názáreti Jézust, mint kené fel Őt az Isten Szent Szellemmel és erővel, ki szíjjeljárót jót tévén és meggyógyítván mindeneket, kik az ördög elnyomása alatt voltak; mert az Isten volt Ővele.

Kérlek, figyeld meg, hogy az Írás szerint minden beteg ember, akit Jézus meggyógyított, az ördög elnyomása alatt volt. Észrevetted, minek nevezi a Biblia a betegséget? Sátáni elnyomásnak. Jézus a Szabadító, a sátán pedig az elnyomó.

LUKÁCS 13,16.

[Jézus mondja:] Hát ezt az Ábrahám leányát, KIT A SÁTÁN MEGKÖTÖZÖTT ímé, tizenennyolc esztendeje, nem kellett-é feloldani e kötélből szombatnapon?

Ha az egész történetet elolvasod a *Lukács 13*-ban, meg fogod látni, hogy ennek az asszonynak nyilvánvalóan valami izületi gyulladáshoz hasonló betegsége lehetett, mivel nem tudott kiegyenesedni. Jézus azt mondta, hogy a sátán kötözte meg a testét.

JÁNOS 10,10.

A tolvaj nem egyébért jön, hanem hogy lopjon és öljön és pusztítson; ÉN AZÉRT JÖTTEM, HOGY ÉLETÜK LEGYEN, és bővülködjenek.

Amikor Jézus azt mondta, hogy „*a TOLVAJ nem egyébért jön*”, az ördögről beszélt, nem pedig Istenről. Isten nem tolvaj. Jézus nem tolvaj. A Szent Szellem nem tolvaj.

A tolvaj azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson. A betegség tolvaj. Ellopja az egészségedet. Ellopja a boldogságot. Ellopja azt a pénzt, ami más dolgokhoz lenne szükséges.

Amikor Jézus azt mondta hogy „*én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek*”, szembeállította az Ő cselekedeteit — vagyis Isten munkáit — az ördög cselekedeteivel.

1JÁNOS 3,8.

Aki a bűnt cselekszi, az ördögből van; mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik. AZÉRT JELENT MEG AZ ISTENNEK FIA, HOGY AZ ÖRDÖG MUNKÁIT LERONTSA.

Ez volt a célja — ez volt az oka — annak, hogy Isten Fia megjelent: Ő azért jött, hogy az ördög *MUNKÁIT* lerontsa!

Igen, a bűn az ördögtől van, és Jézus azért jött, hogy elpusztítsa a bűnt. De Ő nem csupán a bűnt akarta elpusztítani, hanem „*széjjeljárt JÓT TÉVÉN és MEGGYÓGYÍTVÁN mindeneket, kik az ördög elnyomása alatt voltak*”, az *Apostolok Cselekedetei 10,38*-ból vett idézetünk szerint.

Látod, Jézus azért jelent meg, hogy az ördög *MUNKÁIT* lerontsa. Figyeld meg újra, hogy ez a rész az *Apostolok Cselekedeteiből* a betegségeket és gyengeségeket az *ördög munkáinak* nevezi.

Amikor ezt felismerjük — amikor elkezdünk úgy tekinteni a betegségekre és a gyengeségekre, ahogy a bűnre és az ördögre tekintünk —, akkor majd ellenállunk azoknak ahelyett, hogy behódolnánk nekik. Az első hibát akkor követjük el, amikor elfogadjuk a betegséget.

Emlékszem, mennyire felbosszantott, amikor az ördög kicsi korukban betegséggel próbálta megtámadni gyermekeinket. Nagyon megharagudtam az ördögre, amiért betör az otthonunkba és fenyegeti a gyermekeinket. Ellenálltam neki. Így szóltam hozzá: „Megtiltom, hogy betedd ide a lábad! Nincs hozzá jogod!”

Gyermekeink azóta már felnőttek. Ken fiunk felszentelt szolgáló. Lányunk Pat, aki szintén felszentelt szolgáló, egy másik szolgálóhoz, Buddy Harrison tiszteleteshez ment feleségül.

Mindig elmesélem az embereknek, hogy gyermekeink felnevelése az orvosi költségeket tekintve mindössze 37,50 dollárunkba került.

Amikor az ifjabb Ken született, az orvos 25 dollárt számított fel. Ez volt a teljes költség 1939-ben, a válság idején. Amikor pedig Pat született, az orvos 12,50 dollárt kért. (Pat esetében azért fizettünk kevesebbet, mert egy másik orvosunk volt, aki 50 százalékos engedményt adott a pásztoroknak!)

3. fejezet

Isten nemcsak az ó szövetségben, hanem az új szövetségben is gondoskodott a gyógyulásról

(3) ISTEN NEMCSAK AZ ÓSZÖVETSÉGBEN, NEMCSAK AZ Ó SZÖVETSÉG ALATT FOGLALKOZOTT A BETEGSÉGGEL ÉS GONDOSKODOTT A GYÓGYULÁSRÓL; Ő AZ ÚJSZÖVETSÉGBEN, AZ ÚJ SZÖVETSÉG ALATT IS FOGLALKOZOTT A BETEGSÉGGEL ÉS GONDOSKODOTT A GYÓGYULÁSRÓL.

A Bibliát tanulmányozó emberek többsége tudja, hogy Isten foglalkozott a betegséggel az Ószövetségben. Továbbá, ezekből az ószövetségi igeversekből megtudhatunk valamit Isten természetéről.

Amint Izrael, Isten szövetséges népe kijött Egyiptomból és elindult az ígéret földjére, Isten azt mondta nekik:

2MÓZES 15,26.

Ha a te Uradnak Istenednek szavára hűségesen hallgatsz és azt cselekszed, ami kedves az Ő szemei előtt és figyelmezel az Ő parancsolataira és megtartod minden rendelkezését: egyet sem bocsátok reád ama betegségek közül, amelyeket Egyiptomra bocsátottam, mert ÉN VAGYOK JAHVE RAFFA, AZ ÚR, A TE GYÓGYÍTÓD.

Az eredeti héber szöveg szó szerinti fordítása: „Én nem engedem meg, hogy akár egy betegség is rád jöjjön azok

közül, amelyeket *megengedtem*, hogy az egyiptomiakra jöjjenek...”

Figyeld csak meg, hogy nem Isten helyezte a betegségeket Izraelre vagy az egyiptomiakra. *E világ istene, a sátán az, aki az embereket beteggé teszi.* Jehova itt kijelenti, hogy Ő lesz Izrael gyógyítója. A 2Mózes 23-ban pedig azt mondja Isten:

2MÓZES 23,25. 26.

És szolgáljátok az Urat, a ti Isteneteket, akkor megáldja a te kenyeredet és vizedet; és ELTÁVOLÍTOM TIKÖZÜLETEK A BETEGSÉGET. EI sem vetél, meddő sem lesz a te földeden semmi; NAPJAID SZÁMÁT TELJESSÉ TESZEM.

Egyszer megkérdezte tőlem egy szolgáló: „Ha nem leszünk *beteg*ek, akkor hogy fogunk valaha is *meghalni*?” A válasz pont itt található a 26-ban: „*napjaid számát teljessé teszem.*”

Isten megígérte, hogy eltávolítja közülük a betegséget. Ez azt jelenti, hogy egyszerűen csak elaludtak és hazaköltöztek az Úrhoz, Isten dicsőségére, betegség nélkül.

Figyelemre méltó az a tény, hogy ameddig Izrael abban a szövetségben járt, amelyet Isten kötött velük, semmilyen betegség nem volt közöttük. Nincs arról feljegyzés, hogy csecsemők vagy fiatalok meghaltak volna, amíg Izrael megtartotta a szövetséget. Nem voltak idő előtti elhalálozások, mert minden ember betöltötte éveinek számát, mielőtt meghalt. Látnunk kell, hogy *Jehova Isten volt minden, amire szükségük volt!*

Most figyeljük meg, mit mondott Isten Izraelnek az 5Mózes 7-ben:

5MÓZES 7,13–15.

És szeretni fog téged, és megáld téged és megsokasít téged; és megáldja a te méhednek gyümöl-

csét, a te földednek gyümölcsét: gabonádat, mustodat és olajodat; tehened fajzását és juhaidnak ellését azon a földön, amely felől megesküdött a te atyáidnak, hogy néked adja azt. Áldottabb leszel minden népnél; nem lesz közötted magtalan férfi és asszony, sem barmaid között meddő. És TÁVOL TART AZ ÚR TŐLED MINDEN BETEGSÉGET, és Egyiptomnak minden gonosz nyavalyáját, amelyeket ismersz; nem veti azokat reád, hanem mindazokra, akik gyűlölnek téged.

Itt arról szól az Ige, hogyan fogja Isten szeretni, megáldani és megszaportítani az Ő gyermekeit. Ő azt mondja, hogy még méhük gyümölcsét és földjük gyümölcsét is megáldja, és megsokasítja állataikat. Ez azt jelenti, hogy gyarapítani fogja őket anyagi értelemben. Minden népnél áldottabbak lesznek.

Láthatod, hogy mindent, ami Isten népével kapcsolatos, a bőség és a siker fémjelzi. A betegségeket és fájdalmakat nem szabad megtérniük maguk közt.

Figyeljük meg a 15-öt: „*És távol tart az Úr tőled minden betegséget — MINDEN BETEGSÉGET —, és Egyiptomnak minden gonosz nyavalyáját [betegségét] ..., nem veti [illetve, ahogy a héber szöveg mondja, nem „engedi”] azokat tereád.*”

A mi Bibliánkban a Zsoltárok Könyve egy 150 fejezetből álló könyv. A Zsidó Bibliában azonban a Zsoltároknak öt könyve van, ezek megfelelnek a Biblia első öt könyvének. Ezek a Zsoltár könyvek voltak Izrael ima- és ének-könyvei. Ha figyelmesen olvasod a Zsoltárokat, azt találd, hogy Istent folyamatosan Izrael gyógyítójaként említik. Az egyik legfontosabb példát erre a *Zsoltárok 103*-ban találjuk:

ZSOLTÁROK 103,3–5.

Aki megbocsátja minden bűnödöt, **MEGGYÓGYÍTJA MINDEN BETEGSÉGEDET**. Aki megváltja életedet a pusztulástól; kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged. Aki jóval elégíti meg a te szádat, ifjúságodat megújítja, mint a sasét.

Nyilvánvaló az a tény, hogy betegség csak akkor jött Izraelre, ha engedetlenek voltak Isten törvényének. Engedetlenségük megbocsátása testük gyógyulását jelentette. Szeretném megismételni: engedetlenységük megbocsátása testük gyógyulását jelentette.

Azt mondta itt Isten: „Aki megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja betegséged *felét* — vagy egy kivételével *mindet*? Nem! Itt az áll, hogy *MINDEN* betegségedet.

Miután a *Zsoltárok 107*-ben Isten elmondta Izraelnek (*107,11*), hogy azért betegek, mert ellenszegültek Isten Igéjének és a Felséges tanácsát megutálták, Ő kijelentette:

ZSOLTÁROK 107,17–20.

A balgatagok az ő gonoszáguknak útjáért, és az ő hamisságukért nyomorgattak. Minden étket útála az ő lelkük, és a halál kapujához közelgetének. De az Úrhoz kiáltának szorultságukban: sanyarúságukból kiszabadította őket. KIBOCSÁTÁ AZ Ő IGÉJÉT ÉS MEGGYÓGYÍTÁ ŐKET, és megmenté őket a pusztulástól.

Megbetegedtek. Közel kerültek a halál kapujához. Majd az Úrhoz kiáltottak és Ő megmentette őket. Kibocsátotta Igéjét, meggyógyította és megszabadította őket.

Tudnunk kell, hogy *ők vonták ki saját magukat annak a szövetségnek az oltalma alól*, amelyet Isten kötött velük. Isten terve az volt, hogy betegség és gyengeség nélkül éljék le teljes életüket.

Mi örvendezve olvashatjuk mindezeket a verseket, miatt mások csak üldögelnek hitetlenül, és azt mondják:

— Na igen, de mindez az Ószövetségben van. Ez csak Izraelre vonatkozik.

Szeretnék kérdezni valamit: Miben különbözik a ma Istene az akkori Istentől? Megváltozott azóta? Ő már nem ugyanaz az Isten? Ha Isten *akkor* ellene volt annak, hogy az Ő népe beteg legyen, akkor Ő *most* is ellene van ennek, mivel Isten sohasem változik.

Ne feledd, a harmadik legfontosabb alapelv, amit tudnod kell a gyógyulással kapcsolatban, hogy Isten nemcsak az Ószövetségben foglalkozott a betegséggel és gondoskodott a gyógyulásról; Ő az Újszövetségben is foglalkozott a betegséggel és gondoskodott a gyógyulásról.

Emlékszem egy fontos dologra, amit Jézus mondott, mikor egyszer megjelent nekem látomásban. Pontosan erről a témáról beszélt, és ezt mondta: „*Az izraeliták nem voltak Isten fiai.*”

Ők nem voltak újjászületve. Nekik csak ígéretük volt a megváltásra. Ők Isten *szolgái* voltak.

Jézus így folytatta: „*Ha Isten nem akarta, hogy az Ő SZOLGÁI betegek legyenek, akkor azt sem akarja, hogy az Ő FIAI betegek legyenek.*” Halleluja!

Ráadásul azt is elmondja a Biblia, hogy nekünk egy *jobb* szövetségünk van, amely jobb ígérek alapján kötött: „[Jézus] *JOBB* szövetségnek közbenjárója, amely *JOBB* ígérek alapján kötöttett.” (Zsid. 8,6)

Ha Isten nem gondoskodott volna a szent gyógyulásról ebben a jobb szövetségben, akkor ez nem lenne „jobb” szövetség.

Egy olyan szövetség alatt, ami *nem olyan jó*, mint a miénk, Izrael fiainak lehetőségük volt arra, hogy betegség vagy fájdalom nélkül éljék le életüket, hogy soha de *SOHA* ne legyenek betegek, és leéljék a nekik adatott évek

teljes számát. Nekünk pedig a *jobb* szövetség (az újszövetség) alatt betegen és szenvedve kellene leélni az életünket? Ennek semmi értelme.

Ha egy szövetség *jobb*, mint a másik, akkor megvan benne *mindaz*, ami a másikban, sőt még *több is*, mert különben nem *jobb* a másiknál. Jobb egy tízdolláros bankjegy egy ötdolláros bankjegynél? Igen! Miért? Mert tartalmazza mindazt, amit az ötdolláros bankjegy, sőt még többet is.

Az Ige szerint az Ószövetségben Isten elküldte az Ő szavát és meggyógyította őket. Az Igét, amit elküldött, a próféták szolták, **de az az Ige, amit Ő az Újszövetségben küldött, hogy gyógyítson, Jézus Krisztus, az Isten Fia!** Ez az írott Ige — az Újszövetség — felfedi számunkra az Élő Igét és elmondja nekünk, hogy az Ő sebeivel meggyógyultunk. Ő a gyógyító Ige.

JÁNOS 1,1–3. 14.

Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige. Ez kezdetben az Istennél volt. Minden Őáltala lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. [...] És az Ige testté lett és lakozék közöttünk...

Dicsőség Istennek, ez Jézus volt! Ő az Isten által küldött Ige. Ő vette el a mi betegségeinket, és Ő hordozta a mi fájdalmainkat.

Teljesen meg vagyok győződve — inkább meghalnék, minthogy mást mondjak — hogy a mi Atya Istenünknek az a terve, az Ő nagy szeretetéből és az Ő nagy irgalmasságából eredően, hogy soha egyetlen hívő se legyen beteg; hogy minden hívő leélje életének teljes hosszát itt a földön; végül pedig minden hívő egyszerűen csak elaludjon Jézusban. (Az ember tudja, amikor ennek eljön az ideje.)

1937-ben fiatal baptista pásztorként megkeresztelkedtem a Szent Szellemmel és más nyelveken szoltam. Ekkor a baptisták „utilaput kötöttek a talpamra”. Végül 1939. júniusában feleségemmel elfogadtuk egy kis teljesevangéliumi gyülekezet pásztorlását Észak-közép Texasban, ahol igazi jó termőföldek vannak.

Egy nap a szent gyógyulás ígéreteiről beszélgettem egy asszonnyal a gyülekezetből. Ez a testvérnő metodista környezetből jött. Férje farmer volt.

Elmesélte nekem, hogy 1918 táján néhány pünkösdi hívő érkezett ebbe a kisvárosba, kibéreltek egy üres raktárépületet és ébredési összejöveteleket kezdtek tartani.

A család meghallotta ezt és elhatározták, hogy elmennek az egyik alkalomra. Befogtak a szekérbe, felpakolták a gyerekeket és bementek a városba az összejövetelre. Többször is részt vettek az összejöveteleken és nagyon élveztek. A prédikátor a szent gyógyulásról beszélt és imádkozott is a betegekért. Az oltár körül imádkozó emberek mindannyian hangosan, egyszerre imádkoztak!

Az asszony kilencvenhárom éves nagyanyja volt a család egyetlen tagja, aki nem tudott elmenni az összejövetelekre, mert esténként túl későn értek haza.

Egyszer reggeli közben a nagymama érdeklődött az összejövetelek felől.

— Hát, tudom, hogy ez nem fog tetszeni neked — mondta az unoka és mesélni kezdett neki arról az emberről, aki a gyógyulásról prédikál, megkeni az embereket olajjal és kézrátétellel imádkozik a gyógyulásukért.

A nagymama azonban így kiáltott fel:

— Juhé! Dicsőség az Úrnak! Örülök, hogy rátaláltatok!

— Mit akarsz ezzel mondani? — kérdezte az unokája.

— Képzeld el — válaszolta — negyven évvel ezelőtt eljött egy ember a metodista gyülekezetünkbe, és a szent gyógyulásról prédikált, majd hívott minket, hogy fogadjuk

el Krisztust személyes Gyógyítónknak és Orvosunknak, éppúgy, ahogy elfogadtuk Őt személyes Megváltónknak. Én is előre mentem a többiekkel. Te már elég idős vagy ahhoz, hogy vissza tudj emlékezni az elmúlt negyven év nagy részére. Tudsz arról, hogy én beteg lettem volna az elmúlt negyven év során?

— Tényleg, te sohasem voltál beteg. De mindig azt hittük, hogy egyszerűen csak *erős a szervezeted!*

— Nem! — mondta a nagymama — én elfogadtam Jézust személyes Orvosomnak. Negyven éve nem voltam beteg. Most kilencvenhárom éves vagyok, és mondhatom neked, hogy betegség és gyengeség *nélkül* fogok hazamenni. Soha egy napot sem leszek beteg életemben!

A testvérnő folytatta: „Mi azt hittük, hogy szegény nagymama egy kissé szenilis lett, aztán ő biztatott minket, hogy járjunk el az összejövetelekre.”

A nagymama még több, mint egy évig élt. Napkelte előtt felkelt a család többi tagjával, mert a férfiak és a fiúk napkeltekor már a mezőn dolgoztak. Reggeli után mindig elmosogatott és eltörölgette a reggelinél használt edényeket, kitakarította a konyhát, mialatt az unokája bevetette az ágyakat és kitakarította a ház többi részét.

Kilenc órákor szoktak találkozni a varrósobában. Mialatt az unoka végezte a javításokat, a nagymama felolvastott neki a Bibliából.

A testvérnő mesélte: „Egyszer reggeli közben így szólt a nagymama:

— Ma délelőtt 10 órákor hazamegyek!

Elengedtük a fülünk mellett, de mielőtt a férjem kiment volna a mezőre, megkérdezte:

— Miről beszél? Azt hiszi, hogy vissza fog menni a régi otthonába?

Nem értettük, hogy mit akart ezzel mondani. A nagymama elmosta az edényeket, az összeset, amit a nyolc gyer-

mek és három felnőtt használt a reggeli során, kisöpörte a konyhát, 9 órákor találkozott unokájával a varrósobában, leült és elkezdett felolvasni neki a Bibliából.”

Így mesélte az unokája: „Körülbelül tíz perccel 10 óra előtt hozzám fordult és azt mondta:

— Szeretném ezt felolvasni neked!

És elolvasta a *Jelenések 20-at* és *21-et*. Körülbelül 10 órára végzett a felolvasással, majd hozzám fordult:

— Itt van Jézus, és nekem mennem kell! Isten veletek!

Kezével intett egyet és úgy, ahogy ott ült a székén, hazament.” (Pedig metodista volt! Hála Istennek, ha ez működött egy *metodista* számára, akkor bárki számára működnie kell!)

Olyan gyakran megesik, hogy lebecsüljük Istent.

Most talán ezt mondod:

— Igen, igen; de lehet, hogy ez nem Isten akarata az *én* számomra.

Nos, éppen most beszélted le magadat erről. Bebeszéled magadnak, hogy beteg leszel. Bebeszéled magadnak, hogy korán fogsz meghalni — és meglesz neked, amit kimondtál, mert maga Jézus egyértelműen kijelentette:

MÁRK 11,23.

Ha valaki azt mondja..., és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, meglesz néki, amit mondott.

Újra kijelentem: **Az NEM Isten, a mi Mennyei Atyánk akarata, hogy a keresztények rákban és más szörnyű betegségekben szenvedjenek, amelyek fájdalokkal és gyötrelmekkel járnak. Az viszont IGENIS Isten akarata, hogy az életünk teljes hosszát leéljük itt a földön.**

Ameddig Izrael betartotta az ó szövetség törvényeit, semmilyen betegség sem volt közöttük; amikor azonban bűnt követtek el, testüket elborította a betegség. A tör-

vényszegéseik miatt betegedtek meg — mert vétkeztek Isten Igéje ellen.

De az egészben az a legcsodálatosabb, hogy még akkor is — amikor vétkeztek és testüket elborította a betegség — megvolt a joguk, hogy az Úrhoz forduljanak és bűneikre *bocsánatot* nyerjenek, testük pedig *meggyógyuljon*, mert a Biblia azt mondja: „*Aki megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet.*” (Zsolt. 103,3)

Van gyógyulás az új szövetségben? Lapozzunk az Új-szövetségben *Jakab* apostol leveléhez!

JAKAB 5,14.

Beteg-e valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében.

Észrevetted, hogy kérdőjel van az első mondat végén? *Jakab* feltett egy kérdést:

— „*Beteg-e valaki köztetek?*”

Ha ma írnál egy gyülekezetnek, nem azt kérdeznéd, hogy:

— Beteg-e valaki köztetek?

Egyszerűen csak azt írnád:

— A gyülekezetnek az a négyötöde, aki beteg közületek...

A tény, hogy *Jakab* ezt kérdésként vetette fel, azt bizonyítja, hogy egyetlen betegnek sem kellett volna lennie közöttük. Ez azt jelenti, hogy ismerniük kellett volna a *Máté 8,17*-et: „*Pedig betegségeinket Ő viselte, és fájdalmainkat hordozá*”. Ez azt jelenti, hogy ismerniük kellett volna az *1Péter 2,24*-et: „*Akinek sebeivel gyógyultatok meg.*”

De van-e beteg köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit. Milyen gyülekezetről van itt szó? Az új szövetség Gyülekezetéről, amelynek minden újjászületett hívő része.

Néhány csoport úgy gondolja, hogy ők „A Gyülekezet”, de ez nem így van.

Nem ők alkotják Jézus Krisztus Gyülekezetének a teljességét; ők csak egy részét képezik annak.

Mondok még valamit. A „korai Gyülekezet” valójában nem különbözött a mai Gyülekezettől. Krisztus volt a feje az akkori Gyülekezetnek, és Ő a feje a mostani Gyülekezetnek is. Én ugyanabban a Gyülekezetben vagyok, mint amiben ők voltak. Olvastam egyszer, hogy egy szemináriumi professzor (aki nagyon képzett volt, viszont a Bibliáról semmit sem tudott) azt mondta, hogy ez a vers — a *Jakab 5,14* — csak a zsidóknak szól.

Azt mondta, hogy *Jakab* az elszórtan levő tizenkét nemzetiségnek címezte levelét. Azt is kijelentette, hogy mivel Isten megkötötte a gyógyulás szövetségét a zsidókkal, *ők* még az új szövetség alatt is meggyógyulhatnak, a *pogányok* azonban nem, mert ők sohasem tartoztak a szövetségbe.

Itt azonban az áll, hogy: „*Beteg-e valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit.*” Ez a szegény ember nem fedezte fel, hogy vannak pogányok „a Gyülekezetben”, mert „*aki csak akarja, jöjjön el.*” Ezért a gyógyulás nem kizárólag a zsidó hívők joga, „a Gyülekezet”-et is megilleti.

A *Galatához írt levél* valamennyi galáciabeli gyülekezetnek íródott — és ezek a gyülekezetek mind pogány gyülekezetek voltak. Isten Szelleme egyértelműen kijelentette *Pál* apostolon keresztül:

GALATA 3,13. 14.

Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká tétetvén érettünk; mert meg van írva: Átkozott minden, aki fán függ: hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon.

Mivel a törvény egyik átka a betegség, így is megfogalmazhatnánk ezt a verset: „*Krisztus váltott meg minket a betegség átkától, átokká tétetvén érettünk... hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon...*”
Dicsőség az Úrnak!

Mikor még fiatal fiúként a betegágyon tanulmányoztam a Bibliát és találtam egy jó Igét, ami lehetőséget kínált a gyógyulásomra vagy anyagi gyarapodásomra, mindig azt hallottam:

— Ez csak a zsidókra vonatkozik.

Tudatlanságomban megengedtem nekik, hogy kioltásák bennem ezt a világosságot.

Nem lenne furcsa, ha Isten azt akarná, hogy a zsidók ne legyenek betegek — azt akarná, hogy Izrael bővüljön és sikeres legyen — viszont az lenne az akarata, hogy az Ő Gyülekezete, amelyért elküldte meghalni az egyszülött Fiát, betegen és nyomorultan, fájdalomban és gyötrelmekben, szegénységtől sújtottan, agyonhajszolva élje le életét, az Épphogy-megélünk utca utolsó viskójában, a Siránkozás-köz tőszomszédságában? Ugye, furcsa lenne?

Ha ez így lenne, akkor Jézus Krisztus, az Isten Fia, miért mondta volna: „*Ha azért ti gonosz (testi, természetes emberi lény) létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább — Mennyivel inkább, Mennyivel inkább, Mennyivel inkább, Mennyivel inkább, Mennyivel inkább — ad a ti Mennyei Atyátok jókat azoknak, akik kérnek tőle?*” (Mát. 7,11)

A gyermekeid számára az lenne az akaratod, hogy betegek és nyomorultak legyenek? Természetesen nem! Azt akarnád, hogy szegénységtől sújtottan és koldulva éljék le életüket? Nem, nem, nem!

Sok szülő azért dolgozik erején felül, hogy gyermekei jobb oktatásban részesüljenek, mint ők annak idején.

Miért teszik ezt? Hogy az élet könnyebb legyen gyermekeiknek. Mert szeretik őket.

Gondolod, hogy Isten valamivel is kevésbé szeret minket? Jézus azt mondta, hogy Ő jobban szeret minket.

Olyan izgatott lettem, amikor rájöttem erre! Azóta is kiáltozok örömben.

Egyszer egy nagy texasi gyülekezetben szolgáltam, amikor Isten arra vezetett, hogy prédikáljak vasárnap délelőtt. Megmutatta nekem az üzenetet és az igerészt.

Arról prédikáltam, hogy „*Ő megváltott minket a szegénység átkától.*” (Eljött néhány úgynevezett „vasárnap délelőtti” keresztény is, akiknek máskor nem tudtam volna prédikálni, és azt akartam, hogy ők is megtudják, mi az, ami az övék.)

Az összejövetel után a pásztor meghívott vasárnapi ebédre. Ott ült és egyre csak siránkozott, és sírva mondta:

— Hagin Testvér, *bárcsak* el tudnám ezt hinni. Olyan jól hangzik. *Bárcsak* elhihetném, hogy Isten azt akarja, hogy legyen valamim az életben.

Azt mondtam erre:

— Hála Istennek, *én* el tudom hinni! Benne van az Ő Könyvében, és Ő azt akarja, hogy enyém legyen az, amiért Ő már fizetett.

Szegény ember. A betegségen, gyengeségen, szegénységen, tragédián és adósságon kívül soha nem volt semmije. Hinni akart, mégsem tudott. Miért nem tudott? Belemerült a vallásos tanításokba — vallásos agymosást kapott — az újszövetségi tanítások helyett. Nem tudott abban hinni, hogy Isten egy ilyen Isten; hogy az ő Mennyei Atyja egy ilyen Atya. Hála Istennek, Ő valóban ilyen. Ő *ILYEN*. Ő *ILYEN*.

Az *Ésaiás* 53 egy képet tár elénk az eljövendő Messiásról, az Úr Jézus Krisztusról. Egy szó szerinti héber fordítás így hangzik:

ÉSAIÁS 53,3–6. (LEESER-FORD.)

Megvetették és elkerülték Őt az emberek; fájdalom embere és betegség ismerője; és mint aki elrejtette arcát előlünk, megvetett volt, mi pedig nem becsültük meg Őt. Pedig csak a mi betegségeinket viselte önmagán, és a mi fájdalmainkat hordozta: miközben mi azt hittük, hogy Ő valóban Istentől ostromoztatik, verettetik, és kínoztatik. Pedig Ő a mi bűneinkért lett megsebesítve, a mi vétkeinkért lett megrontva: rajta volt a büntetés a mi békességünkért; és az Ő sebei által adatott meg nekünk a gyógyulás.

Mi vagyunk azok, akik vétkeztünk. Mi vagyunk azok akik bünt követtünk el. Ennek minket kellett volna sújtania. Ezen Igék azokról a betegség- és bűnproblémákról szólnak, melyekkel ma a Gyülekezet és a világ szembesül.

Tudnunk kell, hogy Isten az ember szellemével, lelkével és testével foglalkozott, amikor bűneinket és betegségeinket Jézusra helyezte. Ahogy Máté mondta: „Pedig betegségeinket Ő viselte és fájdalmainkat hordozá.” (Mát. 8,17) Ez az új szövetség — az új testamentum — alatt van. A gyógyulás jár nekünk az új szövetség alapján.

Most térjünk vissza a Jakab 5,14–15-re: „Beteg-e valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit; és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében. És a hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt.”

Ez nem az üdvösségről szól, mert azt mondja, hogy: „az Úr felsegíti őt.”

De ez még nem minden! Szeretnék megmutatni valamit, amit lehangyunk a Jakab 5,15: „És ha bünt követett is el, megbocsáttatik neki.”

Ha mit tett?

Ha bünt követett el.

Mondták már nekem az emberek:

— Az Úr nem fogja meggyógyítani ez-és-ez testvért. Bünt követett el. Rosszat tett. Biztos, hogy Isten nem gyógyítja meg őt.

Majd imádkoztam az illetőért, és meggyógyult.

Azt is mondták már az emberek:

— Ez a Hagin nem lehet igaz ember, mert meggyógyult az, akiért imádkozott — pedig én történetesen tudom az illetőről, hogy *bünt követett el*.

Azt véletlenül nem tudták, hogy már *meg is tért belőle*? Isten irgalmassága megdöbbsent engem.

Évekkel ezelőtt, amikor olyan emberek *gyógyultak meg*, akiről meg voltam győződve, hogy *nem* fognak, a jó gyülekezeti tagok pedig, akiknek a gyógyulásában biztos voltam, *nem gyógyultak meg*, közel voltam ahhoz, hogy vádolni kezdjem Istent és megkérdezzem tőle:

— Uram, miért *ezt* az embert gyógyítottad meg?

Észak-Texasban tartottam összejöveleket abban az időben, amikor megszületett a második lányunkánk. Feleségem hazautazott, hogy a lányunkkal legyen, én pedig tovább küszködtem. Az első héten egyszerűen halottak voltak az összejövelekek. Ez volt az egyik legnehezebb hely, ahol valaha is jártam.

Körülbelül a második hét keddjén Isten Szelleme használni kezdett egy férfit. A tudás szava nyilvánult meg rajta keresztül. Történt már ugyan néhány gyógyulás, másokat a nyelveken szólásban és a nyelvek magyarázatában használt a Szellem, de igazán akkor „indult be” az összejövetel, amikor Isten ezt a bizonyos férfit használta.

Azt mondtam magamban, ahogy ott ültem a színpadon: „Ez volt a fordulópont. Mostantól kezdve minden rendben lesz.” Így is lett. Akkora különbség volt az alkalmak addigi menete és a folytatás között, mint a nappal és éjszaka

között. Isten mérhetetlen áldásokat zúdított ránk. Hatalmas dolgok történtek. Láttam az embereket meggyógyulni. Egy kis lakókocsiban laktam akkoriban. Megnéztem a híreket, lekapcsoltam a televíziót, és lefeküdtem — de valami csak nem hagyott nyugodni.

Tudod, aznap végighajtottam a város főutcáján és láttam azt a férfit, akit később olyan hatalmasan használt Isten, hogy bemenni egy sötét lebuja. Amikor ilyesmi történik, az ember fejében csak úgy zakatolnak a gondolatok. Arra gondolsz, hogy „*vajon mit csinálhat odabent?*” És az ördög valamennyi kérdésedre válaszol!

Megkerültem a háztömböt, visszajöttem, és ő még mindig odabent volt. Nem tudom, végül mennyi ideig maradt.

Így ott feküdtem az ágyon, próbáltam elaludni, de ez a gondolat tovább nyugtalanított: „*Miért használta Isten ezt az embert?*” Néhány nappal azelőtt meg hallottam, amikor néhány nem igazán helyénvaló dolgot mondott. Ez szintén nem hagyott nyugodni.

Már vagy harminc perce küszködtem azzal, hogy el tudjak aludni. (Feleségem a megmondhatója annak, hogy általában abban a pillanatban elalszom, ahogy leteszem a fejem a párnára.)

Végül felültem az ágyban és azt mondtam:

— Rendben van, Uram! Rendben van! Én most megkérdezem Tőled: Miért használtad ezt az embert? Te nem látod, amit én, hogy bement abba a sötét lebuja? Te nem hallottad azt amit mondott, csak én? Én tudom, hogy ez Te voltál ma este. Ismerem az Isten Szellemét. Tudom, hogy Te nyilatkoztattál ki dolgokat neki, hogy Te munkálkodtál rajta keresztül, és hogy gyógyulások történtek. Én láttam ezeket: a szemünk előtt történtek meg a csodák. De Istenem, nem tudtad volna inkább a nyolcvanéves ez-és-ez testvérnőt használni? Ő már csaknem ötven éve az úton van. Teljes a Szent Szellemmel, odaszentelt, szent, a világ-

ből elkülönült életet él... Vagy ha nem akartad őt használni, akkor miért nem használtad... [itt felsoroltam néhány nevet]?

Most végre kibeszéltem, ami nyomta a szívemet. Vártam, hogy az Úr válaszoljon. Mélyen a bensőmben hallottam a választ. Olyan erővel ért, mintha valaki ököllel gyomorba vágott volna. Oda is kaptam a gyomromhoz.

Ő azt mondta:

— Az a te bajod, hogy nem hiszed, amit prédikálsz.

Próbáltam megvédeni magam. Azt mondtam:

— Uram, ez övön aluli ütés volt. Én ragaszkodom az Igéhez. Én hiszem az Igét.

— Nem — felelte —, nem hiszed!

Így folytatta:

— Az egyik délelőtti bibliaórán az *Ésaiás 43*-ból tanítottál, ahol én ezt mondtam: „*Én, én vagyok, aki eltörölöm álnokságaidat Önmagamért, és bűneidről nem emlékezem meg.*” (*Ésa. 43,25*)

— Lehet — folytatta az Úr —, hogy láttad, amint az a férfi bement arra a helyre, de nem tudod, hogy mi történt. Amikor meglátta, hogy mibe keveredett bele, azt mondta: „*Drága Istenem, mi történt velem? Hiszen én nem is akartam bejönni ide. Uram, bocsáss meg!*” Én pedig nem is emlékszem arra, hogy ő valaha is bármi rosszat tett volna.

(Ő nem emlékezett rá, látjátok? *Mi* emlékezünk az emberek bűneire, nem Isten. Azt kérde, hogyan tudja ezt megtenni? Nem tudom. Ha kíváncsi vagy rá, kérdezd meg Tőle. Én nem akarom tudni, egyszerűen csak elhiszem.)

Aztán így folytatta:

— Megkérdezted, miért nem tudtam használni ez-és-ez testvérnőt. Csak azt nem tudod erről a drága idős szentről, hogy negyven éve engedetlenségben él. Ez kívülről nem látszik. Negyven évvel ezelőtt szóltam neki, hogy tegyen meg bizonyos dolgokat, ő azonban nem volt hajlandó.

Eljár a gyülekezetbe, tisztességes életet él, és látszólag minden rendben van vele. Ez a férfi viszont rosszat tett, de megtért belőle. Én pedig nem is emlékszem arra, hogy valaha is tett volna bármi rosszat.

Erre azt mondtam:

— Köszönöm, Uram. Csak használd őt továbbra is, ha akarod. Részemről rendben van a dolog. Én pedig hinni fogom azt, amit prédikálok.

Visszafeküdtem az ágyba és elaludtam.

Tudod, olykor ilyeneket mondják az emberek:

— *Ez nem lehetett* Isten. Tudod, *mi volt* ez a férfi valamikor, vagy *mit tett* az a nő valaha? Az *lehetetlen*, hogy Isten munkálkodik rajtuk keresztül.

Ha megtértek, Isten nem emlékszik arra, hogy valaha is bármi rosszat tettek!

Értitek ezt?

Az embereket gyakran megfosztják a gyógyulástól, ami jár neki, mert ezt mondják nekik:

— Rosszat tettél. Ezért meg kell fizetned. Isten ezt sohasem fogja elfelejteni neked. Betegen és szenvedve kell majd leélned az életedet.

Egy houstoni férfi mesélte nekem:

— Az orvos azt mondta: „Ha folytatja a munkáját, bármelyik pillanatban holtan eshet össze a szívbetegsége, magas vérnyomása, vese- és májbetegsége következtében.”

Ez még az 1950-es években volt. Amerika minden gyógyító evangélistája rátette már a kezét erre az emberre, én magam is kétszer rátettem már a kezemet, és mégsem gyógyult meg.

Azt mondta:

— Harminchat éves vagyok. Elrontottam az egészséget. Minden szempontból elrontottam az egészséget. Teljes kudarcot vallottam. Lehettem volna jobb keresztény. — Megmutattam neki ezt a verset Jakab levelében: „*Az Úr felse-*

gíti őt. És ha BŰNÖKET követett is el...” (Megfigyelted, hogy ‘bűnök’-et mond, nem pedig ‘bűn’-t? — KJV.)

— Milyen szörnyűséges bűnököt követtél el ezalatt a harminchat év alatt? — kérdeztem tőle. — Hány embert öltél meg?

— Egyet sem — válaszolta.

— Hány bankot raboltál ki?

— Egyet sem.

— Nos, akkor milyen *szörnyű bűnököt követtél el?* — kérdeztem.

Azt válaszolta:

— Hát, ami a bűnököt illeti, ilyesmit tényleg nem tettem. Az a bűnöm, hogy sok dolgot elmulasztottam megtenni. Sokkal többet megtehettem volna annál, mint amit megtettem. Többet adhattam volna a missziós szolgálatoknak.

Rákérdeztem:

— Kértél bűnbocsánatot?

— Ó, hogyne.

— Azok a bűneid bocsánatot nyertek — mondtam. — Most pedig engeddd meg Neki, hogy meggyógyítson.

Kézzrátétellel imádkoztam érte. A férfi nem esett össze holtan a munkahelyén; hetvenöt éves koráig aktívan dolgozott, és az utolsó értesülesem szerint még mindig él. Sokáig megengedte az ördögnek, hogy becsapja őt, mivel elrontott bizonyos dolgokat.

Most nem arra biztatom az embereket, hogy rosszat cselekedjenek vagy bűnt kövessenek el, de ne hagyd, hogy az ördög megfosszon a gyógyulásodtól csak azért, mert elrontottál valamit.

Gyakran kérdezik tőlem az emberek:

— Hagin testvér, ha a gyógyulás jár nekünk, akkor a mi gyülekezetünkben miért nem történik gyógyulás?

— Megmondom, hogy miért nem: mert ti nem *prédikál-*
tok erről a gyülekezetetekben.

Bár a gyógyulás a miénk, mert Jézus megszerezte a számunkra, mégsem hullik ránk csak úgy, mint az érett cseresznye a fáról. Ugyanez igaz az üdvösség esetében is.

Elgondokodtál már valaha is ezen: Jézus nem csak *értünk* halt meg; Ő vérét ontotta, meghalt és üdvösséget szerzett a világon élő minden ember számára.

Az üdvösség... az újjászületés... a bűnök eltörlése... ugyanúgy jár a városod utcáin sétáló utolsó utcalánynak, mint neked. Akkor miért nincs üdvössége, ha jár neki?

Mert az üdvösség nem száll csak úgy az emberre. Bár *jár neked*, valamit neked is tenned kell érte. Elfogadhatod vagy elutasíthatod. Te nem egy robot vagy. Isten nem fogja rád kényszeríteni az áldásait.

Jézus mondta:

MÁRK 16,15. 16.

Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek. Aki hiszen és megkeresztelkedik, üdvözülni fog; aki pedig nem hiszen, elkárhozik.

Még újjászületésünk után is használhatjuk szabad akaratunkat. Nem válunk gépekké.

Délen születtem és baptistaként nevelkedtem. Egész életemben hallottam az újjászületést prédikálni. Kilencéves koromban csatlakoztam a gyülekezethez, és vízkeresztiséget vettem. Sok keresztény elköveti azt a hibát, hogy azt hiszi, a gyülekezethez való csatlakozás jelenti az újjászületést.

Tinédzserként a betegágyamon kellett rájönnöm arra, hogy nincs üdvösségem — hogy még sohasem volt üdvösségem — és nem ismerem Istent. Mivel prédikálták már

nekem az üdvösséget, és tudtam, hogy Isten megbocsát nekem, Hozzá kiáltottam Jézus nevében.

Úgy éreztem akkor, mintha egy kéttonnás súly szakadt volna le a mellkasomról. Békesség költözött a szívembe. Igazában még az sem számított nekem, hogy élek vagy meghalok, mert annyira boldog voltam.

Hogy miért nem „hullott” rám a gyógyulás is, ha megilletett engem? Akkor még csak az üdvösségről tudtam. Ez volt az egyetlen dolog a Bibliából, amiről valaha prédikációt hallottam. A hitem csak eddig terjedt.

Tudjátok, rácsaptam Istenre az ajtót. Jobb kifejezés híján — és ezt alázattal mondom — Isten és a Szent Szellem tökéletes úriemberek. Ők sohasem erőszakoskodnak veled.

Az ördög viszont nem úriember. Résnyire nyisd ki neki az ajtót, máris beteszi a lábát. Az ő gonosz szellemei *űzik-hajtják és kényszerítik* az embereket, hogy megtegyenek dolgokat. Ezt láthatjuk mindenhol a Bibliában.

A Szent Szellem sohasem használ erőszakot.

A Szent Szellem gyengéd. Sehol nem olvashatod azt, hogy a Szent Szellem valakit is *kényszerített* volna. A Szent Szellem *vezeti* az embereket: „*Akiket Isten Szelleme vezérel...*” (Róm. 8,14) A Szent Szellem *vezetni* fog téged. Rajtad múlik, hogy *követed-e* Őt.

Én nem tudtam ezt. Ezért kellett tizenhat hosszú hónapot az ágyhoz kötve töltenem, amíg meg nem találtam Isten Igéjében, hogy mi az ami megillet.

Abban azonban soha nem kételkedtem — soha fel sem merült bennem az a gondolat — hogy az Úr nem bocsátja meg bűneimet és nem ad üdvösséget, nem tisztít meg, és nem tesz engem új teremtéssé. Nem értem azokat az embereket, akik kételkednek az üdvösségükben. A legkisebb kétség sem merült fel bennem az üdvösségemmel kapcsolatban, amióta 1933. áprilisának 22. napján a North Col-

lege Street 405. déli hálósobájában, Texas állam McKinney városában üdvösséget nyertem.

Jól tudta ezt az ördög is, ezért nem hozakodott ezzel elő. Tudta, hogy gyorsan megfutamítanám őt a Szellem kardjának — az Igének — néhány suhintásával.

Fokozatosan kezdtem megérteni, hogy mit mond Isten Igéje a szent gyógyulásról. Sokáig — tizenhat hónapig — tartott, mire megértettem, mert azelőtt sohasem tanították nekem azt, hogy a szent gyógyulás a mai napra is szól.

Soha senki nem mondta nekem, hogy ma már nincs újjászületés, azt viszont igenis állították az emberek, hogy a gyógyulások és csodák kora már lejárt.

Én azonban belemélyedtem a Bibliába. Köszönöm Istennek ezt a Könyvet. Emlékszem azokra az órákra, napokra, hetekre és hónapokra, amikor ágyhoz voltam kötve. A Bibliával a karjaimban aludtam.

Miután már körülbelül egy éve voltam ágyhoz kötve, eljutottam odáig, hogy ha akartam, akár egész nap is tudtam olvasni. A családom aggódni kezdett emiatt. Szerettek engem, de nem értették meg, amit tanultam. Beszélni kezdtem néhány dolgról, amit megláttam a Bibliában. Ők azonban azt mondták:

— Ó, nem! Tudod, fiam, ez ma már nem így van.

Én azonban nem hallgattam rájuk, inkább megmaradtam az Igénél. Nekünk, baptistáknak volt egy szólásunk: „Ezt a Biblia mondja, én elhiszem, és nekem ennyi elég.” Piros tintával odaírtam a Bibliám előlapjára: „Ezt a Biblia mondja, én elhiszem, és nekem ennyi elég.”

Családom kihívatta az orvost. (1934-ben az orvosok még kijártak a házakhoz!)

A Bibliám kinyitva feküdt az ágyon, én pedig éppen jegyzeteltem, amikor megérkezett.

Az orvos ezt mondta:

— Régen voltam már nálad, és mivel épp ide a közelbe hívtak ki, gondoltam, benézek hozzád is.

Nem tudtam, hogy meg fog látogatni, de ezzel átverni nem lehetett. Világos volt, hogy a családom hívta ki őt.

Az orvos alaposan szemügyre vett. Majd az ágyon lévő Bibliára mutatva megkérdezte:

— Fiam, sokat olvasod ezt?

— Kizárólag ezt olvasom — feleltem.

— El szoktad olvasni a képregényt az újságban?

— Nem, uram. Nincs rá időm — válaszoltam.

Tudtam, hogy azt hiszi, bolond vagyok. Itt fekszem az ágyban napi huszonnégy órát, és azt mondom, hogy nincs időm elolvasni a képregényt az újságban. Én viszont azt akartam ezzel mondani, hogy nem fogom arra vesztegetni az időmet, hogy a képregényeket olvasgassam — legalábbis ilyen állapotban nem.

Azt kérdezte:

— Szoktad olvasni a sportrovatot?

(Mostanában elolvasom, de akkoriban nem olvastam.)

— Nem. Sohasem olvasom el a sportrovatot. Nekem erre nincs időm — válaszoltam.

— Szoktál te egyáltalán újságot olvasni?

— Nem — feleltem. — Nagyritkán átfutom a főcímet, amikor valaki más olvassa az újságot nálam. Többre nincs időm.

— Regényeket olvasol? — kérdezte.

— Nem, uram. Nincs nekem arra időm.

— Nahát — mondta —, az nem baj, ha valaki olvassa a Bibliát, de ha mindig csak azt olvasod, fanatikus leszel.

Mennyire örülök, hogy az lettem! Dicsőség Istennek, örülök, hogy az lettem! Fanatikus lettem! Több mint hatvan év után még mindig fanatikus vagyok. Több mint hatvan éve mondta ezt nekem, és én azóta is fanatikus vagyok. Hadd jelentek ki valamit: azzal, hogy fanatikus

lettem, megszabadultam a bénultságtól. Ez szabadított meg gyógyíthatatlan vérbetegségemtől. Ez szabadított meg szívbetegségemtől.

Azóta már volt időm, hogy elolvassak sok más dolgot is, de a könyvek, a magazinok és az újságok nem tudtak volna abban segíteni nekem, hogy meggyógyuljak. Tudtam, hogy amit keresek, az csakis az Igében található meg, ezért az Igét helyeztem az első helyre.

Amikor pedig megértettem, hogy mit mond a Biblia a gyógyulásról, az a gondolat még csak fel sem merült bennem, hogy esetleg *nem* gyógyulok meg. Soha semmiféle kétségem nem volt efelől. Tudod, amikor belemélyedsz Isten Igéjébe, a kételyek eltűnnek.

Azért lehetnek kétségeid, mert még nem alapoztad meg magadat az Igében.

Legyen Isten Igéje a legfőbb tekintély, a legfelsőbb hatalom — úgymond a Legfelsőbb Bíróság — amihez fordulsz.

Látod már, hogy a gyógyulás nem hullik csak úgy magától az emberre, éppúgy, ahogy az üdvösség sem hullik automatikusan az emberre. Prédikálni kell az Igét.

RÓMA 10,17.

A hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.

Évekkel ezelőtt egy prédikátor mesélte nekem:

— Felfedeztem valamit. Amikor csak az üdvösséget prédikáltam, a gyülekezet tele volt megváltott emberekkel — és szükségük is volt rá, hogy üdvözljenek. Ez az alapja mindennek. Ez a legelső. De nem sokan nyerték el a Szent Szellemben való keresztséget. Nem tudtam rájönni, hogy miért van ez. Majd elkezdtem prédikálni a Szent Szellemben való keresztséget, az emberek pedig kezdtek betöltekezni a Szellemmel — néhányan már azelőtt, hogy kiértek volna az oltárhoz, mások otthon vagy autóvezetés

közben, többen a gyülekezetbe menet. Én pedig továbbra is prédikáltam erről, amíg a gyülekezetben mindenki meg nem keresztelkedett a Szent Szellemben. Majd felötlött bennem a gondolat: *Amikor az emberek kérik, én megkenem őket olajjal és kézzel imádkozom a gyógyulásukért, de nem prédikálok erről.*

— Nem sokan gyógyultak meg nálunk — mesélte ez a pásztor — így elkezdtem a gyógyulásról prédikálni hetente legalább egyszer. És abban a pillanatban, hogy elkezdtem erről prédikálni, az emberek kezdtek meggyógyulni.

Pontosan így keletkezik a hit. „*A te Igéd megnyilatkozása világosságot ad.*” (Zsolt. 119,130) Ahogy tanulmányozzuk az Igét, rájövünk arra, hogy a gyógyulás megillet minket. (Kérlek, ne értsd félre! Amikor gyermekeink elérték az iskolaköteles kort, elvittük őket a szükséges orvosi vizsgálatokra és meg is kapták a hivatalosan előírt védőoltásokat, de annak a városnak az orvosa, ahol akkor pásztori munkát végeztünk, a szolgálóktól nem fogadott el pénzt.)

Köszönet Istennek, a gyógyulás hozzánk tartozik. Nekünk kell ellenállnunk az ördögnek.

4. fejezet

A gyógyulás elnyerésének számos módja található az Igében

(4) A GYÓGYULÁS ELNYERÉSÉNEK SZÁMOS MÓDJA TALÁLHATÓ AZ IGÉBEN.

Mivel nincs mindenkinek ugyanazon a szinten a hite, Isten hét módot biztosított, hogy testi gyógyulásunkat elnyerhessük Isten Igéjén keresztül. Isten nem hagy minket cserben. Ha nem tudunk felemelkedni hozzá, az Ő szintjére, akkor Ő fog lejönni hozzánk a mi szintünkre.

(1) Használd Jézus nevét az ördöggel szemben. Követeld Jézus nevében, hogy hagyjon el a gyengeség és a betegség

Az *Apostolok Cselekedeteiben* mindenütt azt látjuk, hogy az apostolok nem *imádkoztak* a betegekért; hanem *követelték*, hogy a betegek keljenek fel és járjanak. Amikor Péter és János az Ékes Kapunál a sánta ember felé szolgált (Csel. 3), „követelték” Jézus Nevében (így áll az eredeti görög szövegben), hogy keljen fel és járjon.

Jogod van „követelni” Jézus Nevében az emberek gyógyulását. Nem Istentől követeled ezt, mert nem Ő betegítette meg őket. Azt követeled, hogy az ördög engedje őket szabadon Jézus nevében.

Jézus azt mondta: „Az **ÉN NEVEMBEN** betegekre vetik kezeiket, és azok meggyógyulnak.” (Márk 16,17. 18) „Az **ÉN NEVEMBEN** ők megteszik.” Halleluja, erő van e névben.

Megfigyeltem, hogy amikor a démonokkal foglalkozom, rendszerint azt mondom nekik:

— Követelem a jogaimat Jézus nevében! — azok pedig elfutnak, mintha puskából lőtték volna ki őket. Félnék és remegnek ettől a névtől, mert Jézus legyőzte őket. A Biblia azt mondja, hogy Jézus nyilvánosan diadalmaskodott felettük. (Kol. 2,15)

Azt is megteheted, hogy veszed Jézus nevét és megtöröd az ördög erejét szeretteid élete felett. Nem, te nem *kényszerítheted* őket arra, hogy elfogadják Krisztust — viszont így meg tudod *könnyíteni* nekik azt, hogy elfogadják Krisztust.

Sokan olyan gyülekezetben nőttünk fel, ahol vallásos agymosást kaptunk újszövetségi tanítás helyett. Néha én is azon kapom magamat, hogy visszatérek olyan imaszokásokhoz, amiket a gyülekezetben tanítottak nekem. Nap nap után, éjjel és nappal egyre csak ugyanazért imádkozom, majd hirtelen rádöbbenek: „*Na most már elég! Ennél én jobban tudom! Így nem lehet imádkozni. Ez nem fog működni. A Biblia nem ezt tanítja. Ez csupa vallásos szemét!*”

Ismerjük meg azt, ami hozzánk tartozik. Tudnunk kell, hogy Jézus neve éppúgy megillet minket, a mi nemzedékünket, mint az első századbéli keresztényeket. Dicsőség Istennek, jogunk van használni ezt a nevet.

Pontosan annyi erő van Jézus nevében, mint amennyi Jézusban volt, amikor Ő itt járt a földön.

Gyógyulás van ebben a névben.

Szabadulás van ebben a névben.

Ez a név a miénk, de csak akkor fog működni, ha használjuk.

Jézus neve az a KULCS, mely megnyitja az ajtót a lehetetlenhez.

Jézus neve az a KULCS, mely megnyitja az ajtót a természetfelettihez.

Nem az én nevem. Nem a te neved. Az Ő neve.

Emlékszel, mit mondott Péter az összegyűlt tömegnek, miután a sánta ember meggyógyult az Ékes Kapunál? „*Mit csodálkoztok ezen, vagy mit néztek mireánk, mintha tulajdon erőnkkel vagy istenfélelmünkkel műveltük volna azt, hogy az járjon?*” (Csel. 3,12) Nem ők tették. Nekik nem volt semmiféle erejük.

— Na, igen, de ők apostolok voltak — mondja most erre valaki.

Lássuk Péter magyarázatát:

APOSTOLOK CSELEKEDETEI 3,16.

Az Ő nevében [a Jézus nevében] való hit által erősítette meg az Ő neve ezt... [és] adta neki ezt az épséget mindnyájatok szeme láttára.

Dicsőség az Úrnak! Halleluja! Ez a név a miénk. Használjuk!

(2) *Imádkozz gyógyulásért az Atyához Jézus nevében*

JÁNOS 16,23. 24.

ÉS AZON A NAPON nem kérdeztek majd engem semmiről. Bizony, bizony mondom néktek, hogy amit csak kérni fogtok az Atyától az ÉN NEVEMBEN, megadja néktek. Mostanáig semmit sem kértek az Atyától az ÉN NEVEMBEN: kérjetek és megkapjátok, hogy a ti örömetök teljes legyen.

Jelöld meg ezeket a verseket a Bibliádban. Ne engedd, hogy ezek az Igék eltávolodjanak tőled.

Amikor Jézus azt mondta: „azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről”, melyik napról beszélt? Arról a napról beszélt, amelyben jelenleg élünk. Az Atyához való

imádkozás Jézus nevében a mi örökségünk *MOST* — ezen a napon.

Jézus ezt közvetlenül azelőtt mondta, mielőtt kereszt-halált halt, feltámadt a halálból, felment a magasságba és leült az Atya jobbára, ami után egy új nap virradt fel, mi pedig beléptünk az új szövetségbe.

Figyeljük meg, mit mond a 16,24: „*MOSTANÁIG semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben.*” A mostanáig azt jelenti, hogy mindezidáig — eddig az időig — ti nem imádkoztatok az én nevemben.

Tudnunk kell, hogy semmi értelme nem lett volna, ha a tanítványok vagy bárki más Jézus nevében imádkozott volna az Atyához, amíg Jézus a földön élt, mert az *ó szövetség* alatt az Ábrahám, Izsák és Jákób Istenéhez imádkoztak.

Továbbá, amikor Jézus itt járt a földön, még nem kezdte el az Ő közvetítói (főpapi illetve közbenjárói) szolgálatát az Atya jobbján, így semmi értelme sem lett volna az Ő nevében imádkozni.

Ám közvetlenül elmenetele előtt Jézus megváltoztatta a tanítványok imádkozási módját. Az átmeneti időszak alatt, amikor az ószövetség már a vége felé haladt és közeledett az új szövetség, Jézus azt az imát tanította a tanítványoknak, amit mi „Miatyánk”-nak nevezünk. Nem *nekünk* tanította, hogy így imádkozzunk — elgondolkodtál már valaha is ezen? Az *Ő tanítványainak* tanította, hogy így imádkozzanak.

Én nem azt mondtam, hogy a „Miatyánk” nem egy csodálatos ima. Nem azt mondtam, hogy nem tanulhatunk ebből az imából — mert sokat tanulhatunk belőle. De hol szerepel benne Jézus neve? Egyáltalán nem Jézus nevében imádkoztak, igaz? Semmit sem kértek Jézus nevében, igaz? *Az új szövetség Gyülekezete nem így imádkozik!* Ez az ima nem felel meg az új szövetség követelményeinek.

Éppen itt, a *János 16*-ban van valami, amit világosan meg kell értenünk: Közvetlenül elmenetele előtt Jézus megváltoztatta az imádkozás módját. *Az új szövetség alatt, mely Isten és a Gyülekezet között kötött meg, nekünk Jézus Krisztus által kell Isten elé járulnunk.* (Az egyik ok, ami miatt sok mindenről lemaradtunk: úgy próbáltunk imádkozni, ahogy azt az ó szövetség idején tették.)

Figyeljük meg, Jézus azt is mondta: „*KÉRJETEK és MEGKAPJÁTOK, hogy a ti örömetek teljes legyen.*” Természetesen ez mindenféle imára vonatkozik, de vonatkozik arra is, amikor gyógyulásért imádkozunk. Hogyan lehetne teljes az örömed, ha a szeretteid betegek otthon? Ez így lehetetlen lenne, igaz?

Ha több imánkra jönne válasz, akkor nagyobb lenne az örömünk. És ha nagyobb öröm ragyogna rajtunk, akkor több embert vezetnénk üdvösségre.

A gyógyulásról is szó van itt. Jogunk van gyógyulást kérni Jézus nevében. Isten valóban meghallgatja és megválaszolja az imádságot.

(3) *Imádkozzunk egy akarattal a Máté 18,19 alapján*

MÁTÉ 18,19. 20.

...ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön, bármely dolog felől, amit csak kérnek, megadja nekik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az ÉN NEVEMBEN, ott vagyok közöttük.

Gyakran kiragadjuk a 18,20-at a szövegkörnyezetéből és kizárólag a gyülekezeti összejövetelekre alkalmazzuk, pedig valójában az Ige nem erről beszél itt. Látnod kell, hogy a 18,19 és a 18,20 összetartozik.

A 18,20 jelentése: Ahol jelen van két ember, aki egy akaraton imádkozik, Jézus ott van közöttük és gondosko-

dik arról, hogy megtörténjen, amiben megegyeztek. Jézus itt nem a gyülekezeti összejövetelről beszél, bár *Ő jelen van* a gyülekezeti összejöveteleken.

Ha két ember egy akaraton van, és Jézus nevében követeli szerettei gyógyulását, imáikra egész biztosan megjön a válasz, mert Istennek gondja van arra, hogy az *Ő Igéjét* beteljesítse.

Az Ige azt mondja: „*ketten közületek a földön.*” Nem azt mondja, hogy ketten közületek a mennyben. Csupán két ember. Ez teljesen „testközelbe” hozza a dolgot: oda, ahol mi vagyunk. A „*bármely dolog*”-ba pedig beletartozik a gyógyulás is, nemde?

Ez a két ember lehet férj és feleség. Feleségem és én csodálatos válaszokat kapunk a közös akaraton elmondott imáinkra.

Mondanak nekem ilyeneket:

— Hagin Testvér, mi *megpróbáltuk* ezt, és nem működött.

Mi viszont nem *megpróbáltuk*, hanem *megtettük!* Jézus nem azt mondta, hogy ketten *próbáljanak meg* egy akaraton lenni, azt mondta, hogy *tegyék meg*.

Olykor természeti módon gondolkodunk és elképzeljük: *ha elég embert* — mondjuk ezer embert — *rá tudnánk venni arra, hogy egy akaraton legyenek: talán ha tízezeren imádkoznánk, az igazán eredményes lenne!* Ez emberi okoskodás. Isten azt mondta, hogy *két ember elegendő a feladathoz*. Soha nem említi, hogy kettőnél többre van szükség. *Ő* nem mondta azt, hogy az egész gyülekezetnek egy akaraton kell lennie (akkor sem tudnál egy egész gyülekezetet rávenni arra, hogy egy akaraton legyen, ha az életed múlna ezen). Ha viszont ketten egy akaraton vagytok, semmi másra nincs szükség.

„*Ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön, bármely dolog felől, amit csak kérnek..., MEGADJA*

NÉKIK az én Mennyei Atyám.” Jézus nem azt mondta, hogy talán megadja nekik. Nem azt mondta, hogy ez egy lehetőség. „*MEGADJA NÉKIK az én Mennyei Atyám.*” Nos tehát: ez vagy így igaz, ahogy van, vagy hazugság, én viszont hiszem, hogy Jézus az igazságot mondta!

Sokszor megtörténik, hogy az emberek odajönnek hozzám az összejövetel után és megkérnek, hogy egy akaraton imádkozzam velük anyagi, testi és szellemi szükségleteikért.

Megfogom a kezüket és imádkozom. Azért fogjuk meg egymás kezét, hogy érzékeltessük azt a tényt, hogy a szellemünk egy akaraton van. Megegyezünk, hogy ez a szükséglet már be van töltve — nem be lesz töltve, mert az nem hit, az jövő idő lenne, ami reménység lenne, nem pedig hit. Megegyezünk, hogy a szükséglet már be *van* töltve, ezért dicsérjük Istent, mert egy akaraton vagyunk abban, hogy ez meg fog történni. Hit által ebben a pillanatban már megvan, és úgy tekintjük, hogy már meg is történt.

Miután így imádkoztam, kinyitom a szemem és megkérdem:

— Testvérem, akkor ez már el is van intézve?

Tízből nyolcan azt mondják erre:

— Hagin testvér, én nagyon *remélem*, hogy igen.

Erre kénytelen vagyok azt mondani nekik:

— Nem, nem, nincs. Nincs elintézve. Én *hiszek*, te pedig csak *reménykedsz*. Nincs köztünk egyetértés ebben. Ez így nem működött.

Nincs értelme annak, hogy Istent vádoljuk és olyan fényben tüntessük fel a Bibliát, mintha nem működne. Bárátaim, ha ez nem működött, akkor *mi* nem működtettük — mert Jézus Krisztus nem hazudhat. Be kell ismernünk, hogy „én nem tettem meg”, és ki kell igazítanunk magunkat.

Ezt tette egy fiatal pütkösdi evangélista is az 1930-as évek elején, amikor tuberkulózisban haldoklott. Ő maga mesélte el nekem a történetet.

Már nem tudott felkelni az ágyból és mindkét oldalon vérzett a tüdeje. Családjával együtt ki kellett költözniük apósa farmjára.

Történt egy napon, hogy apósa kint szántott a mezőn, felesége és anyósa pedig a ház mögött végeztek a nagymosást.

Ez a fiatal evangélista annyi erőért könyörgött Istenhez, hogy fel tudjon kelni az ágyból és eljusson a negyed mérföldnyire lévő kis fás és bokros részhez.

Eltökélte a szívében: *Addig fogok imádkozni, amíg ki nem imádkozom és Isten meggyógyít, vagy amíg holtan nem találnak. Vagy ez, vagy az.*

Elért a kis fás részhez és kimerülten összeesett. Még ha akart volna, akkor sem tudott volna segítségért kiáltani. Senki sem tudta, hol van.

— Csak akkor fognak rádtalálni, amikor majd a dögevő madarak nyomra vezetik őket — erről biztosította őt az ördög.

— Na és akkor mi van, ördög? — felelte. — Pontosan ezért jöttem ki ide. Amint egy kicsit visszanyerem az erőmet, addig fogok imádkozni, míg meg nem gyógyulok vagy meg nem halok itt helyben.

„Majd ahogy ott feküdtem — mesélte — és erőt próbáltam gyűjteni az imádkozáshoz, elgondolkodtam ezen: Bármerre is jártam, mindenütt kértem, hogy imádkozzanak a gyógyulásomért. *Emberek százai* imádkoztak értem. *Emberek ezrei* imádkoztak már értem. Amerika minden gyógyító evangélistája rám tette már a kezét. Mindenki imádkozott már értem...

Ó, jaj! Ha mindezeket az imákat összeszámoljuk, ez több száz óra imádságot jelent. Isten használja a gyógyító

evangélistákat — és mindezek a nagy hitemberek imádkoztak már értem kézrátétellel.

Ekkor végre beláttam: Istenem, elrontottam! Egyáltalán nem fogok imádkozni. Nincs értelme annak, hogy imádkozzam. Már látom, hogy hol tévedtem. Nem is kellett volna ezeket az imákat kérnem! *Azzal próbálkoztam, hogy mások imádkozzanak értem. Megpróbáltam rávenni Istent arra, hogy adjon meg nekem valamit, amiről Ő azt mondja, hogy már az enyém!*

A Biblia azt mondja, hogy én meggyógyultam. Uram, én itt fogok feküdni a hátamon és dicsérni foglak Téged. Addig foglak dicsérni Téged, amíg a gyógyulásom valóságba nem jön.”

Így folytatta: „Először csak halkán suttogtam:

— Dicsőség az Úrnak. Dicsőség Istennek. Halleluja. Köszönöm Jézusom.

Miután vagy tíz percen keresztül suttogtam, hogy „Köszönöm Jézusom”, lett annyi erőm, hogy könyökömet a földre támasztva felemeljem kezemet, és így dicsérjem Istent még úgy tíz percig. Ekkorra már annyi erőm lett, hogy rendesen felemeljem kezeimet, és a hangom is felerősödött. Két óra elteltével pedig már felállva kiáltottam, hogy:

— Dicsőség Istennek!

Olyan hangosan, hogy valaki mérföldekről meghallotta a hangomat.”

Látjátok, amikor ez a férfi elkezdett egyetérteni azzal, amit Isten Igéje mond és cselekedett is Isten Igéje alapján, eredményt ért el!

(4) *Kenjük meg a betegeket olajjal a Jakab 5,14 alapján*

JAKAB 5,14. 15.

Beteg-e valaki közületek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén

őt olajjal az Úrnak nevében. És a hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt. És ha bűnt követett is el, megbocsáttatik neki.

Az első századi hívők még nem rendelkeztek az írott Újszövetséggel. Bizonyos levelek jártak gyülekezetéről gyülekezetre, de Bibliájuk még nem volt, amit úgy tanulmányozhattak volna, mint mi.

Így nem tudták, amit Péter írt Isten Szelleme által: „*Akinek sebeivel GYÓGYULTATOK MEG.*” (1Pét. 2,24) Mi azonban tudjuk ezt.

Ha mégis egészségben tudtak élni, mennyivel inkább egészségben kellene élnie a mi nemzedékünknek, akik rendelkezünk mindezzel a tudással!

Közöttünk valóban nem szabadna betegeknek lennie — ha mégis „*beteg valaki közületek*”, itt Jakab egyértelműen a Gyülekezethez szól, mert azt mondja: „*hívja magához a gyülekezet véneit.*”

Hála Istennek, még ha az emberek el vétik is, és bűnt követnek el, van számukra segítség. Figyeljük meg, hogy azt mondja Jakab: „*ha bűnt követett is el, megbocsáttatik neki.*”

A gyülekezet tagjai túl gyakran elvárják a vasárnap este üdvösségre jutott emberektől, hogy szerda estére teljesen felnövekedjenek szellemileg — pedig ők maguk sem váltak éretté egy nap alatt.

Nem, ők még csak csecsemők. A Biblia azt tanítja, hogy van hasonlóság a testi és a szellemi növekedés között:

1PÉTER 2,2.

Mint most született csecsemők, az Ige tiszta, hamisítatlan teje után vágyakozzatok, hogy azon növekedjetek.

Mi azonban nagyon ostobán viselkedtünk ezen a téren — és Isten ezért felelősségre fog vonni minket. A mi hi-

tünkön kellene hordoznunk ezeket a szellemi csecsemőket, és ezt mindaddig tehetjük, amíg valóban szellemi csecsemők.

A természetes életben a csecsemőknek gondoskodásra van szükségük. Ők semmit sem tudnak tenni önmagukért. Viszont valaki szereti őket, ezért táplálja, öltözteti őket és gondoskodik róluk. Ha megfelelően gondoskodnak róluk, fel fognak növekedni és meglesz ennek az eredménye.

Egyszer összejöveteleket tartottam egy texasi pásztornál — és szégyellem, hogy olyan ostoba lehet valaki Texasban, mint az a szegény pásztor volt.

Egy szombat este előrehívtam az embereket, és harminckilencen jöttek előre. Volt közöttük hét házaspár is, harminc év körüliek. Ez hét családot jelentett. Még nem volt üdvösségük. Csodálatos lehetőség volt ez a számukra.

Az alkalom után megkérdeztem a pászortól:

— Elkérted ezeknek az embereknek a nevét és címét, hogy kapcsolatban tudj maradni velük?

— Ó, dicsőség Istennek, — válaszolta, — én hiszem, hogy ha kaptak valamit, akkor vissza fognak jönni.

— Kérdezni szeretnék tőled valamit — mondtam. — Ez alatt az összejövétel alatt a lányodnak kisfia született. Tegyük fel, hogy elmész hozzá és azt mondod: „Eljöttem megnézni a fiút. Hol van?” A lányod azt felelné: „Ja, úgy gondoltuk, ha hiányzunk neki, egy idő után úgy is hazajön majd.”

Majd azt mondtam ennek a pásztornak:

— Az én időm túl drága ahhoz, hogy ébredési összejöveteleket tartsak egy idiótánál. Holnap este befejezem az összejöveteleket. — És úgy is tettem.

Isten minden gyülekezetet felelősségre fog vonni azért a csecsemőkért, akik az oltáraik körül születtek be a Királyságba. Amikor az emberek visszaesnek, készek va-

gyunk bírálni őket, pedig gyakran mi tehetünk arról, hogy visszaestek.

Jakab pontosan erről beszél itt. Ezek az emberek nem tudnak cselekedni önmagukért, ezért kell hívatniuk a gyülekezet *véneit*, hogy ők imádkozzanak értük és kenjék meg őket olajjal az Úr nevében, és ha bűnöket követtek is el — még ha el is rontottak dolgokat — bocsánatot nyerhetnek bűneikre és meggyógyulhatnak.

A következő történetet gyakran használom ennek érzékeltesítésére.

Egy reggel borotválkozás közben Isten Szelleme szólt hozzám és azt mondta:

— Azt akarom, hogy menj el E. házába, mert elhibázott valamit, és most azt hiszi, hogy Isten már nem szereti őt, mivel bűnt követett el. Többé nem akar visszajönni a gyülekezetbe.

Borotvahabbal az arcomon kimentem feleségemhez és azt mondtam neki:

— Drágám, mielőtt elmegyek bevásárolni neked a boltba, el kell mennem E. házába. Épp most mondta nekem az Úr, hogy ő elhibázott valamit — kijött a béketűrésből és olyan dolgokat mondott, amit nem lett volna szabad — az Úr meg szólt nekem, hogy menjek el hozzá és segítsek neki.

Visszamentem, hogy befejezzem a borotválkozást, mire betoppant E. felesége, és sírva kérte:

— Ó, Hagin testvér, kérlek gyere el és látogasd meg. Tegnap a munkahelyén kijött a sodrából és sok olyan dolgot mondott, amit nem lett volna szabad. Visszajött a régi hátfájása, és otthon fekszik az ágyban. Azt mondja, hogy soha többé nem jön el a gyülekezetbe. Azt hiszi, hogy Isten már nem szereti őt, mert bűnt követett el. — Majd hozzátette: — Ne mondd meg neki, hogy itt jártam, mert nem örülne neki.

— Az Úr épp most szólt hozzám ezzel kapcsolatban. — feleltem. — Megkérdezheted a feleségemet. Az előbb meséltem el neki.

Elmentem a házukhoz, bekopogtam az ajtón és felismertem E. hangját, amint azt mondja:

— Szabad.

E. annyira zavarban volt, hogy fejére húzta a takarót. Hallottam, ahogy sír. Letérdeltem az ágya mellé és én is elkezdtem sírni.

Lehúztam róla a takarót, amibe görcsösen kapaszkodott, egyszerűen átkaroltam, és ezt mondtam: — Az Úr szólt nekem és azt mondta, hogy jöjjelek el ide és segítsek neked, mert elhibáztál valamit.

Megint sírni kezdett. Azt mondta:

— Hagin testvér, valami rossz dolog történt a munkahelyemen. Nem emlékszem, hogy valami rosszat mondtam volna, de néhány ember szerint káromkodtam. Ha így is volt, én nem tudok róla. Megmondtam hát a feleségemnek, hogy többet nem megyek el a gyülekezetbe. Az Úr nem szeret engem.

Azt mondtam:

— Nem így van, Ő szeret téged, és mi is szeretünk téged, és Ő küldött engem ide, hogy segítsek neked — ez is *bizonyítja*, hogy Ő szeret téged. És nem fogjuk megengedni az ördögnek, hogy becsapjon téged!

Erre azt mondta: — Szörnyen fáj a hátam!

Rátettem a kezem a hátára és azt mondtam:

— Drága Istenem, Te szereted őt. Tudom, hogy Te szereted őt. Azért küldtél ide, hogy segítsek neki, és azt akarom, hogy azonnal gyógyítsd meg őt, és bizonyítsd be neki, hogy szereted.

Hirtelen, mintha puskából lőtték volna ki, felugrott és azt mondta:

— Teljesen elmúlt! Teljesen elmúlt!

Majd újra sírni kezdett, de már másként. Ezt mondta:

— Az Úr *tényleg* szeret engem, igaz?

— Igen, szeret — válaszoltam.

És ezzel E. visszatért az Úrhoz, és visszajött a gyülekezetbe.

Nos, az Úr még egyszer elküldött hozzám — akkor már talán egyhónapos lehetett, és mit is várhatnánk egy hónapos csecsemőtől?

Örülök, hogy Isten gondoskodott a csecsemőkről. Ha te magad még nem tudod megtenni, Ő gondoskodott arról, hogy hol találj segítséget.

Beteg valaki közületek? Rajta, hívja magához a gyülekezet véneit.

(5) *Fogadd el a gyógyulást kézzátétel által!*

MÁRK 16,15–18. (A Nagy Megbízatus)

És monda nékik: Elmentén e széles világra, hirdesétek az Evangéliumot minden teremtésnek. Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözül; aki pedig nem hisz, elkárhozik. Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek; új nyelveken szólnak. Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálost isznak, meg nem árt nékik: betegekre vetik kezeiket, és azok meggyógyulnak.

Ezt mondta Jézus, amikor A Nagy Megbízatusat adta: „*Betegekre vetik kezeiket, és azok meggyógyulnak.*” (16,18) A kézzátétel egy másik módja annak, ahogy a betegek megkaphatják a gyógyulást. Ez a Gyülekezet joga ma.

Ki teheti rá kezét az emberekre? Minden hívő. Mindazok, akik hiszik az Evangéliumot. Figyeljük meg, mit mond a szövegrészünk: „*akik hisznek... betegekre vetik kezeiket.*” (17,18)

Az eredeti görög szerint: „*azok, akik hisznek, kezeiket betegekre fogják tenni és azok meggyógyulnak.*”

Nem, Jézus nem mondta, hogy nekünk kell *meggyógyítanunk* a betegeket. *A kezünket kell rájuk tenni, és hinnünk kell Istenben.*

Minden keresztyén gyakorolhatja ezt. A szülőknek gyermekeikre kellene tenni kezüket, ha azok megbetegszene. Egy anyának megvan a joga, hogy gyermekeire tegye kezét, ha hívő. Nem kellene senki mást hívatnia. Nekünk megvan az a jogunk, hogy egymásra tegyük kezünket. A Biblia azt mondja, hogy: „*Imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok.*” (Jakab 5,16)

Időnként elrontjuk azzal, hogy elvárjuk Istentől, hogy Ő csakis egyféle módon lépjen. Összhangba kellene kerülnünk Istennel azáltal, hogy hallgatunk rá és figyelünk arra, hogyan vezet minket az adott pillanatban, majd azt a módot használjuk, ahogyan Ő indít.

Egyszer véletlenül meghallottam, amint egy pásztor azt mondta a másoknak:

— Meg kellene hívnod Hagin testvért, hogy tartson nálatok összejöveleteket. Amióta a gyülekezetünkben járt, fele annyiszor sem hívnak betegekhez, mint azelőtt. Nem arról van szó, hogy az emberek nem hívnak fel; hanem arról, hogy elfogadják a saját gyógyulásukat. Bizonyoságot tesznek a gyülekezetben arról, hogy imádkoznak és Isten meggyógyítja őket. Teljesen el vannak ragadtatva.

Nos, hála Istennek, tehetünk valamit önmagunkért. Növekedhetünk. Amikor megtanulunk Istenben hinni és imádkozni, akkor elmehetünk és segíthetünk másoknak.

Amíg azonban arra van szükségünk, hogy valaki más imádkozzon és higgyen helyettünk, addig csak terhet jelentünk mások számára ahelyett, hogy segítségükre lennénk.

Néhány ember azonban még nem jutott el arra a szintre, hogy saját maga el tudja venni a gyógyulását. Ha úgy találsz, hogy te is közéjük tartozol, akkor se add fel. Cselekedj a hit alacsonyabb szintjén. Legyél te az, akiért kézzel és lábbal imádkoznak, és fogadd el ily módon gyógyulást. Isten segíteni akar neked.

A Biblia azt mondja: „*betegekre vetik kezeiket.*” Nem határozza meg, hogy kik azok a betegek; egyszerűen csak azt mondja, hogy betegek. „*Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik*” az Írás szerint: „*betegekre vetik kezeiket, és azok meggyógyulnak.*”

Bármely hívő ráteheti kezét a betegekre, mintegy a hit kiindulópontjaként. Ez az a pont, ahol elkezded hinni, hogy megkapod a gyógyulást.

Sokan megkérdezik tőlem:

— De Hagin testvér, mi van akkor, ha nem gyógyultam meg?

Azt válaszolom erre:

— Ha meggyógyultál *volna*, akkor nem kellene hinned ebben. Ha már valóságba jött volna, akkor *tudnád* ezt, igaz?

Ha viszont megteszed a hitnek azt a lépését, hogy mindezt már megtörténtnek tekinted, akkor meg is fogod kapni, mivel a *Márk 11,24* így határozza meg a hit imájának alapelvét:

MÁRK 11,24.

Amit csak kértek imádságotokban, higgyétek, hogy mindazt már megnyertétek, és meglészen néktek.

Hidd, hogy megkaptad a gyógyulást, és mi fog történni? Meglesz neked! Látjátok, csak azután kapjuk meg, miután hittük.

Amikor fiatalon baptista prédikátorrá lettem — még mielőtt megkeresztelkedtem volna a Szent Szellemben — egy hétfő reggel arra ébredtem, hogy arcom egyik fele lebéult. Meg sem mozdult.

Addig csak én imádkoztam saját magamért, mert nem ismertem senki mást, aki imádkozott volna értem, viszont megtudtam, hogy építettek egy gyülekezetet a városunkban, aminek neve Teljes Evangéliumi Sátor volt, és ezek az emberek hittek a szent gyógyulásban.

Azt mondtam magamban: „*Elmegyek hozzájuk szerda este, és megkérem a pásztor, hogy kenjen meg olajjal.*” Abban a pillanatban, ahogy megkent és imádkozott értem, felemeltem kezeimet és azt kiáltottam:

— Köszönet Istennek, elmúlt!

Ezt hitben mondtam ki. Tudtam, hogy mit kell mondani. Baptista voltam — és semmit sem tudtam a Szent Szellemről — viszont tudtam valamit arról, hogy mi a hit.

Nekem ez volt a kiindulási pont, amikor a pásztor rám tette a kezét. Azon a ponton kezdtem hinni, hogy „megkapom a gyógyulásomat”.

Nem éreztem, hogy meggyógyultam volna.

Nem úgy néztem ki, mint aki már meggyógyult.

Azonban nem a látás vagy az érzések alapján jártam. A hitem szerint cselekedtem.

Így tudjuk meghatározni ezt a kiindulási pontot: *ez az a pont, amikor felszabadítod a hitedet és elkezded hinni a gyógyulásodban.*

Valahol el kell kezdened. A futó sohasem tudná lefutni az adott távolságot, ha nem lenne egy hely, ahol elindult. Kell lennie egy kiindulási pontnak. A te kiindulási pontod lehet az, amikor valaki rád teszi a kezét. Ez lehet az a pont, amikor elkezded hinni: „Megkapom a gyógyulásomat.”

A gyülekezeti tagok kérdezték:

— Az Úr tényleg meggyógyított téged, Kenneth?

— Valóban megtette — feleltem.

Ráfelelték:

— Hát, nem úgy nézel ki, mint aki meggyógyult. Hogy érzed magad?

— Nincs semmi különbség.

— Na, ha ugyanúgy nézel ki és nem is érzed, hogy meggyógyultál, és mi is látjuk, hogy nem úgy nézel ki, mint aki meggyógyult, akkor miből gondolod, hogy te már meggyógyultál?

— Én nem gondolom, hogy meggyógyultam, hanem tudom — feleltem.

Tisztán kell látnunk, hogy a hit tudást jelent.

Voltak emberek, akik azt mondták nekem:

— Nekem több eszem van ennél.

Én meg azt mondom nekik:

— Hát, csak menj és boldogulj a gyógyulásod nélkül. Ugye, látod, hogy az arcom teljesen rendbejött? Megkaptam. Megkaptam a gyógyulásomat.

Tudtam, hogy amit Jézus mondott, az igaz. Tudtam, hogy ha hiszem, hogy megkaptam, akkor meg is fogom kapni. Tudtam, hogy ha valóban hiszem, akkor ki is fogom mondani azt, hogy hiszem.

Nem azt mondom ki, hogy: *meg fogom kapni* (a jövőben), hanem azt, hogy *megvan* (a jelenben).

Egyszer elküldték egy tulsai teljesevangéliumi gyülekezet segédpásztorát, hogy imádkozzon a gyülekezet egy tagjáért, aki olyan beteg volt, hogy nem tudott eljárni dolgozni.

Így mesélte nekem: „Hallottalak téged prédikálni, így megkentem ezt a férfit olajjal, rátettem a kezeimet és elkezdtem imádkozni, amikor hirtelen, gondolkodás nélkül, abbahagytam az imát és azt mondtam:

— Mit fogsz csinálni holnap?

— Ágylan leszek — válaszolta a beteg.

— Na, akkor nem érdemes folytatnom az imát — azzal be is fejeztem.

— Az egészségből semmit sem hiszel — mondtam neki.

Kissé elgondolkodott, és azt mondta:

— De hát ez az igazság, vagy nem?

Megkérdeztem tőle:

— Mikor fogsz meggyógyulni?

— Hát — mondta ő —, amikor megkensz olajjal, amikor rám teszed a kezeidet és imádkozol, akkor.

A férfi odafordult feleségéhez és még mielőtt befejeztem volna az imát azt mondta

— Hívd fel a főnököt, és mondd meg neki, hogy holnap bemegyek dolgozni.

Majd imádkoztam érte — mondta a pásztor —, és dicsőség Istennek, másnap már ott is volt a munkahelyén.”

Egyszer egy összejövetelelen egy asszony felszaladt az emelvényre hozzánk, és azt mondta:

— Pásztor és Hagin testvérem, azonnal imádkozzatok értem.

A pásztor felet neki:

— Hamarosan gyógyító összejövetelelünk lesz. Én majd prédikálni fogok a gyógyulásról, Hagin testvér pedig az alkalom végén imádkozni fog kézzel a betegekért. Nem kell sokat várnod rá. — A dicsőítés már el is kezdődött addigra.

— Igen, igen — mondta az asszony —, de én azt szeretném, hogy te és Hagin testvér most tegyétek rám a kezeidet, mert hazamegyek és már fekszem is az ágyba!

Lett volna bármi értelme, hogy kézzel imádkozunk ezért az asszonyért? Ő már megvallotta, hogy úgysem fog működni.

Azt mondja a Biblia, hogy amikor *imádkozol, hidd, hogy megkaptad és megszerezted*. A kézzel az a kiin-

dulási pont, amikor felszabadítod a hitedet. Ekkor kezdesz el hinni.

Kezeimet ráteszem az emberekre mintegy az ő hitük kiindulási pontjaként. Van azonban még egy szellemi törvény, ami szintén gyógyulást hozhat. Ez pedig az érintkezés és közvetítés törvénye.

Isten felkenhet valakit az Ő akarata szerint gyógyító erővel, hogy szolgáljon a betegek felé. És amikor az illető ráteszi kezét a betegekre, engedelmeskedvén ennek a szellemi törvénynek, a felkent kezek érintkezése KÖZVETÍTENI fogja Isten GYÓGYÍTÓ EREJÉT a betegeknek.

A hívőnek is hitet kell gyakorolnia ahhoz, hogy az érintkezés és közvetítés törvénye működni tudjon. A vérfolyásos asszony esete is ezt példázza. (Máté 9)

Jézus fel volt kenve gyógyító erővel, és a Biblia szerint erő áradt ki belőle és meggyógyította az asszonyt. Jézus mégis azt mondta neki: „Bízzál leányom; a TE HITED megtartott téged.” (9,22)

Én nem csak kiindulási pontként teszem kezeimet a betegekre, hanem engedelmeskedvén az érintkezés és a közvetítés ezen szellemi törvényének, hogy kezeim érintkezése közvetítse Isten gyógyító erejét, amely megszünteti a sátán minden munkáját, gyógyulást és egészséget hoz.

Miért beszélek erről ilyen bátran?

Mert maga az Úr Jézus Krisztus jelent meg nekem egy látomásban. Ő jobb kezének ujját mindkét kezemnek tenyerébe helyezte, és azt mondta: „Elhívtalak és felkentelek téged, és adtam neked egy különleges kenetet, hogy szolgálj a betegek felé. Légy bátor ebben.”

„Mondd el az embereknek, hogy láttál engem. Mondd el nekik pontosan, amit mondtam neked. Mondd el nekik, hogy én mondtam neked, hogy mondd el nekik, és ha elhiszik, hogy te fel vagy kenve és befogadják azt a kenetet, akkor az erő a te kezedből az ő testükbe fog folyni,

gyógyulást és egészséget ad a testüknek, és kiűzi a betegségüket és gyengeségüket. Te pedig minél bátrabban beszélsz erről, annál több eredményt fogsz elérni.”

(6) Fogadd el a gyógyulást a gyógyítások ajándékain keresztül!

Az 1Korinthus 12,9 szerint az egyik szellemi ajándék, amit Isten a Gyülekezetbe helyezett, a gyógyítások ajándékai — elkülönül a többi módtól, amivel a gyógyulás megkapható.

Mi ez a „gyógyítások ajándékai”? A gyógyító erő természetfeletti megnyilvánulása egy emberen keresztül a másik ember irányába. Legegyszerűbben így lehet ezt meghatározni.

Minden, amit Istentől kapunk, ajándék. Ezért, általánosságban szólva, minden gyógyulás ajándéknak tekinthető. De ez még nem a „gyógyítások ajándékainak” megnyilvánulása. A gyógyítások ajándékainak megnyilvánulását a Szent Szellem kezdeményezi.

Miután már megkeresztelkedtem a Szent Szellemben, még mindig nem értettem Isten Szellemét. Csak annyit tudtam, hogy be vagyok teljesedve a Szent Szellemmel.

Miután kipenderítettek a baptisták, csatlakoztam az egyik teljesevangéliumi csoporthoz, és elfogadtam egy kis észak-texasi gyülekezet pásztorolását. Itt ismertem meg és vettem el csodálatos feleségemet. Ő methodista volt, és még nem keresztelkedett meg a Szent Szellemben, viszont hitt benne.

A házasságkötésünk utáni negyedik éjszakán, ahogy a család együtt imádkozott feleségem jó öreg methodista otthonában, az Úr a Szellemben keresztül így szólt hozzám: „Tedd a kezéd a feleségedre és én be fogom tölteni őt a Szent Szellemmel.”

Ez 1938-ban történt, és akkor én még járatlan voltam az ilyen dolgokban. 1937-ben fogadtam be a Szent Szellemet. Még senkit sem láttam kézrátételt gyakorolni annak érdekében, hogy valaki elfogadja a Szent Szellemben való keresztséget. Azokban a körökben, ahol én mozogtam, az emberek nem így tették, és nem tudtam, hogy ez helyes-e vagy helytelen. Arra gondoltam: „*Ha nem veszek róla tudomást, talán elmúlik.*” Azonban nem így történt.

Ismét azt mondta: „Tedd rá a kezed a feleségedre, és én be fogom tölteni őt a Szent Szellemmel.” Felismertem, hogy az Úr Jézus szólt a szellememhez a Szent Szellemen keresztül, de semmit nem akartam helytelenül tenni.

Majd éjfélkor (ránéztem az órára), 1938. november 28-án ugyanaz a hang megismételte: „Tedd rá a kezed a feleségedre és én be fogom tölteni őt a Szent Szellemmel.”

Kinyitottam szememet és rémülten körbenéztem. Azt mondtam magamban: „*Abból nem lehet baj, ha megpróbálok!*”

Bal kezemet rátettem feleségem fejére, és ő azonnal fel-emelte mindkét kezét és elkezdett nyelveken szólni. Másfél órán keresztül szólt nyelveken, és három dalt énekelt el ugyancsak nyelveken. Pünkösdi volt nálunk, jó öreg metódista otthonunkban!

Majd ugyanaz a hang szólt hozzám, hogy mit tegyek és mit mondjak az anyósomnak, hogy meggyógyuljon. Másnap készült bemenni a kórházba, hogy megoperáltassa a golyváját. Egyáltalán nem volt hite a gyógyulásában; ha valaki számít arra, hogy meggyógyul, akkor nem összecsomagolt bőrönddel várja, hogy kórházba menjen. A hang azt mondta nekem: „Odaadtam neked a gyógyítások ajándékait és elküldtelek, hogy szolgálj a betegek felé.”

Amikor megtettem azt, amit Isten Szelleme mondott nekem, a golyva látható része azonnal eltűnt, mint amikor gombostűvel beleböknek egy léggömbbe.

Ő nem azért gyógyult meg, mert hitt Istenben. Ha később megkérdezték volna tőle, azt felelte volna:

— Nem, nem. Tudom, hogy ez nem az én hitem volt. Ilyen dologhoz nem lett volna hitem.

Tudjátok, hogy miért gyógyult meg? Mert Isten Szelleme megmondta, hogy mit tegyek.

A gyógyítások ajándékainak megnyilvánulása nem úgy működik azonban, ahogy én akarom, hanem úgy, ahogy a Szellem akarja. Előfordult például, hogy mindennel próbálkoztam, mindent elkövettem, mindent elmondtam, amit ilyenkor szoktam mondani — és semmi nem történt.

Már beletörődtem, hogy semmi sem történik és azt mondtam: „ez már soha többé nem fog megtörténni”. Aztán mégiscsak kezdtek megtörténni a dolgok. Tudnunk kell, hogy a Szellem megnyilvánulása úgy történik, ahogy a Szellem akarja. Köszönet Istennek ezekért a megnyilvánulásokért. Én hiszek bennük.

Ez azonban csak egyik útja annak, hogy elnyerjük a gyógyulást. A legjobb mód valamennyi közül, ha egyszerűen ismerjük az *1Péter 2,24*-et: „*Akinek sebeivel gyógyultatok meg.*” (Nem meg *fogtok* gyógyulni, hanem már *meggyógyultatok.*)

(7) *Tudd, hogy a gyógyulás megillet téged!*

A legjobb módja a gyógyulásnak, ha mi magunk tudjuk az Igéből (*Ésa. 53,4. 5. Mát. 8,17. 1Pét. 2,24*), hogy a gyógyulás benne van Isten megváltási tervében; jogunk van hozzá, és az Ő sebeivel *mi már meggyógyultunk.*

Megtagadjuk, hogy betegség vagy gyengeség legyen a testünkben, mert mi MÁR meggyógyultunk. Tudjuk, hogy az a fájdalom, betegség vagy gyengeség, mely látszólag a testünkben van, Jézusra lett helyezve. Ő elhordozta azt. Nekünk már nem kell viselnünk. Csak arra van szükség, hogy egyetértsünk Istennel és az Ő Igéjével, és elfogadjuk

azt a tényt, hogy: „*betegségeinket Ő viselte és fájdalmainkat hordozá*” és „*az Ő sebeivel gyógyultunk meg.*”

Egyszerűen *tudjuk* ezt, ezért hálát adunk Istennek. Nincs szükségünk rá, hogy valaki ránk tegye a kezét. Nem szükséges, hogy a Szellem ajándékai megnyilvánuljanak. Egyszerűen csak hálát adunk az Atyának a tökéletes megszabadulásunkért.

Minden hívőnek teljesen meg kellene értenie, hogy a gyógyulása Krisztusban már tökéletesen végbement. Amikor ezt megtudják a szellemükben — pontosan úgy, ahogy a fejükben tudják — a betegség és a gyengeség meg fog szűnni a testükben.

De nem minden hívő érti teljesen, hogy az Ige alapján való cselekvés a szent gyógyulás elfogadásának egyik módja. Nem minden hívőnek tanították meg ezt. Ezt az igazságot még azok között sem prédikálták úgy, ahogy kellett volna, akik feltehetően hisznek a szent gyógyulásban. A hívők tehát nagyon keveset tudnak erről a területről, viszont nem tudnak az ismeretük szintje felett cselekedni és hinni.

Isten ezért gondoskodott erről a hét módról, amelyek segítségével a hívők meggyógyulhatnak az Igén keresztül.

5. fejezet
***Különböztessük meg azt, ahogyan
Isten kezdeményezi a gyógyulást
természetfeletti módon, attól, ahogyan
az ember kezdeményezi a gyógyulást
saját hitén keresztül***

(5) TUDJ KÜLÖNBSÉGET TENNI AKÖZÖTT, HOGY ISTEN KEZDEMÉNYEZI A GYÓGYULÁST TERMÉSZETFELETTI MÓDON, ILLETVE AZ EMBER KEZDEMÉNYEZI A GYÓGYULÁST SAJÁT HITÉN KERESZTÜL.

Ismernünk kell ezt a különbséget, máskülönben akadályokba ütközhetünk.

A *János* 5-ben olvashatunk a Bethesda taváról Jeruzsálemben. Öt tornácot építettek a tó köré. Ezek tele voltak beteg emberekkel — bénák, sánták, nyomorékok, vakok — akik arra vártak, hogy a víz felkavarodjon.

Bizonyos időközönként egy angyal jött le a mennyből és felkavarta a vizet. Ilyenkor az első ember, aki belépett a tóba, meggyógyult.

Láthatjuk, hogy ez esetben Isten kezdeményezett valamit saját magától. Ő egy szuverén lény. Ha az Ő isteni szuverén, szabad akaratából egy angyalt akart leküldeni, hogy a víz felkavarodjon és valaki ily módon gyógyuljon meg, megtehetette. Ehhez senkitől sem kellett engedélyt kérnie a földön!

Az emberek meggyógyultak ott. El sem mentek volna oda, ha nem így lett volna.

Én nem látom, hogy bizonyos gyülekezetekbe hordágyakon vinnék az embereket, és te? Jártam már olyan helyeken, ahol sohasem láttam beteg embereket. Miért? Mert ott soha senki nem gyógyult meg! Viszont olyan helyeken is jártam, ahol történnek dolgok, és ott a betegek is jelen voltak.

Megfigyelted, hogy csak *egy* ember gyógyult meg a tónál? Csak az gyógyult meg, aki elsőnek jutott be a tóba. A többieknek azután várniuk kellett a víz következő felkavarodására.

A gyógyítások ajándékai is hasonló módon működnek. Voltál már olyan helyen, ahol ötezer vagy még több ember is összejött, mégis csak tizenöt-húsz gyógyult meg a tudás szava, a kijelentés ajándékai és a gyógyítások ajándékai különleges megnyilvánulásain keresztül? (Ezek a különleges megnyilvánulások gyakran egyszerre működnek.) E gyógyulások láttán a többiek elkezdnek hinni Istenben és ők is meggyógyulnak.

Isten tehát kezdeményez bizonyos dolgokat saját magától. Köszönet ezért Istennek. Én nagyon szeretem ezt. Korlátozott mértékben Isten engem is használ a különleges megnyilvánulások területén, bár nem ez a fő szolgálatom.

Gyakran megesett már velem, hogy felébredtem éjszaka és rájöttem, hogy az Úr ébresztett fel. — Uram, nem tudom, hogyan kellene imádkoznom. Te segíts nekem — szoktam ilyenkor mondani. A Szent Szellem elkezdd segíteni nekem, én pedig elkezdek hangosan nyelveken imádkozni, miközben ott fekszem az ágyban feleségem mellett anélkül, hogy felébredtem volna.

Az elmúlt évek során több ezerszer is imádkoztam már ilyen módon. Előfordul, hogy az ima befejeztével kapok egy látomást. A következő esti összejövetelt szoktam látni

ilyenkor. Látom, ahogy rámutatok valakire és hallom, amint így szól: „Tegnap éjjel a szobámban láttalak téged egy látomásban. A te betegséged...” (Ilyenkor megnevezem, hogy mi volt a betegsége és közlöm vele, hogy meggyógyult.)

Ilyen esetekben a gyógyítások ajándékai vannak működésben. Ezek az emberek azonnal meg szoktak gyógyulni; a gyógyulás ilyenkor még egyszer sem maradt el. Látod, Isten kezdeményezett valamit saját magától. Az ilyen megnyilvánulások az Ő jelenlétét és erejét jelzik.

Sokan úgy mennek el a gyülekezeti összejövetelekre, hogy az ilyen megnyilvánulásokra várnak. Sok drága ember sohasem gyógyulna meg, ha Isten nem kezdeményezne! Sokan azonban *meghalnak, miközben arra várnak, hogy valami ilyesmi történjen velük.*

Ezt mindenképpen tudnunk kell: *Bár Isten valóban szokott ilyen módon mozdulni, ez nem mindig működik mindenki számára, és soha nem is fog.*

Feleségemmel, mint pásztorok, meg szoktunk látogatni embereket a halálos ágyuknál. Imádkozunk értük — hiszünk ebben — és láttunk embereket meggyógyulni válaszul az imánkra. Olykor azonban Isten kezdeményez valamit a maga akaratából.

Eszembe jut most egy asszony. Épphogy elkezdtem imádkozni érte, amikor az Úr hangja így szólt hozzám:

— Ne imádkozz. Mondd meg neki, hogy keljen fel. Ő meggyógyult.

Ugye, milyen bolondságnak tűnhet ez? Ott fekszik a halálos ágyán, én meg azt mondom neki: — Testvérem, ezt eddig még senkinek sem mondtam, de az Úr szólt hozzám, hogy mondjam azt neked, hogy kelj fel — meggyógyultál! — Ő pedig felkelt, és meg is gyógyult.

Ez egy csütörtöki napon történt. Vasárnap ez az asszony ott ugrándozott és kiáltozott a gyülekezetünkben, mindkét összejövetelünkön bizonyágot tett a gyógyulásáról.

Erre egy asszony a gyülekezetből szólított meg:

— Hagin testvér, a mi környékünkön is van egy halálos beteg asszony, akiről már lemondtak. Ha meggyógyítottad ezt az asszonyt, eljöhetnél és meggyógyíthatnád őt is.

Azt feleltem:

— Ez nem így van, drága hölgyem. Ha ők azt akarnák, hogy elmenjek oda — ha hívnának engem — elmennék. Isten azonban úriember, és én is úriember vagyok. Én senkire sem fogom rákényszeríteni a saját utamat. Tudod, az az asszony, aki meggyógyult, kérte, hogy menjek el hozzá. Szomszédja mesélte el neki, miként használ engem az Úr időnként, és azt mondta: ha elmegyek hozzá, meg fog gyógyulni. És meggyógyult. Isten kezdeményezett valamit saját magától.

Jézus nem azt mondta, hogy menjünk el az egész világra és *bizonyítsuk be* az embereknek, hogy a szent gyógyulás valóságos. Ő azt mondta: „*Menjetek és hirdessétek az Igét.*”

Egyszer, amikor Oklahomában prédikáltam, néhány ember feladott egy hirdetést az újságban: ezer dollárt ajánlottak fel annak, aki be tudja bizonyítani, hogy valaki is meggyógyult az összejöveteleim során.

Ezek az emberek még levelekben is nyilvános vitára hívtak ki engem, aztán meg a rádióban tettek igen furcsa kijelentéseket a szent gyógyulásról.

Egyszerűen tudomást sem vettem róluk. Nem szoktam figyelmet fordítani a számbőgésre. (Hallottam már azelőtt is bőgni őket. Egyáltalán nem volt újdonság a számomra.)

Egy este, ahogy felléptem az emelvényre, megpillantottam öt jólöltözött férfit, akik leghátul álltak. Az Úr hangja

azt mondta nekem: „Az az öt férfi magát szolgálónak nevezi, ebből-és-ebből a gyülekezetből. Ők azok, akik vitára hívtak ki téged. Most azt akarom, hogy válaszd ezt-és-ezt a részt, és prédikálj.”

Kinyitottam a Bibliámat és nekikezdttem.

Az ottani pásztor később megjegyezte:

— Már azt hittem, hogy idézni fogod az egész Újszövetséget! — A prédikáció igen jól sikerült — se azelőtt, se azóta nem prédikáltam úgy!

Ahogy közeledtem a prédikáció végéhez, ugyanaz a hang így szólt a szellememhez (nem a fülemhez): „Most mutasd is be a gyülekezetnek, amiről prédikáltál.”

Mennyire szeretem, amikor a Szellem így mozdul rajtam keresztül. Bárcsak minden összejövetelen megtenné, de nem teszi. Ezek akkor történnek meg, amikor Ő akarja, nem pedig amikor *én* akarom.

Tudjátok, egy fiatalember feküdt ott egy hordágyon. Láthatóan majdnem halott volt. Csont és bőr. Olyan volt, mint egy halott — a halál képmása.

Két fiatal hölgy is részt vett az aznap esti összejövetelen. Érettségi előtt álló kitűnő diákok voltak. Néhány nappal azelőtt nyertek üdvösséget.

Az Úr Szava így szólt hozzám: „Embernek fia, szólj ehhez a gyülekezethez, és mondd: ‘Én most ráteszem kezeimet erre a két fiatal hölgyre és mindketten befogadják a Szent Szellemet, és elkezdenek nyelveken szólni. Majd lesétálok oda, ahhoz a férfihez, de nem érintem meg és nem is imádkozom érte. Szólni fogok hozzá, megmondom neki, hogy keljen fel, ő pedig fel fog kelni a hordágyról és meg fog gyógyulni. Ki fog jönni ide előre a gyülekezet elé, és mindenki látni fogja a saját szemével, hogy azonnal meggyógyult. Ha pedig ezek közül bármi nem történik meg, akkor én hamis próféta vagyok.’”

Az Úr mondta nekem, hogy ezt mondjam. Most aztán jól fel volt adva a lecke! Ha azonban megtörténik — ami így lesz — akkor ez egy jel. Isten néha jelül szán dolgokat. Ezeket Ő maga kezdeményezi.

A Biblia szerint, az apostolok kezei által sok „jel és csoda” történt. (Csel. 5,12) Mik voltak ezek? Nem tudjuk.

Befejezésül azt mondtam:

— Ez egy jel nektek, hogy Isten Szelleme van rajtam; hogy Ő hívott el engem és kent fel ilyen szolgálatra.

Előre hívtam a fiatal hölgyeket, és ahogy a kezemet rátettem az elsőre, azt mondtam: — Vedd a Szent Szellemet. — Felemelte kezeit és elkezdett nyelveken szólni. Odatartottam elé a mikrofont. Nem hebegett. Nem motyogott. Egy nyelvet beszélt.

Azt mondtam:

— Ezt hallgassátok. Nem egy beépített ember! Egyszerűen csak áll itt és csendesen nyelveken szól. Még egy kisgyermek is felismerné, hogy ez egy nyelv!

Rátettem a kezemet a másik lányra és azt mondtam:

— Töltekezz be a Szent Szellemmel!

Csendes hangon elkezdett nyelveken szólni.

Majd lementem a hordágyon fekvő fiatalemberhez, szóltam hozzá, ő pedig felállt és elkezdett járni mindenki szeme láttára.

— Miért nem teszed meg ezt minden alkalommal? — kérdezheted. — Mert akkor sem én tettem! A Szent Szellem tette ezt rajtam keresztül.

— Hát akkor Ő miért nem teszi meg ezt minden alkalommal?

— Nem tudom. Ha kíváncsi vagy rá, menj, kérdezd meg Őt. Ő az, aki tette.

Én már vágyakozni szoktam az ilyen megnyilvánulásokra, ha időről-időre nem jelentkeznek, és hálát adok értük Istennek, akár rajtam keresztül, akár valaki máson

keresztül történnek meg. De épp annyira izgatott tudok lenni, drága testvérek, amikor a hit szavát prédikálják!

Észre kell vened, ahogy azt a vérfolyásos asszony esete is példázza, hogy *a te saját hited is kezdeményezheti a gyógyulást*. A *TE* hited megteheti ezt! Nem kell arra várnod, hogy Isten mozduljon.

Tudjuk a Bibliából, hogy ez az asszony minden vagyonát az orvosokra költötte és sokat szenvedett tőlük, az állapota pedig egyre rosszabb lett.

Amikor hallott Jézusról, beállt a Jézus mögötti tömegbe és hozzá járulván megérintette a köntösét, mert előzőleg azt mondta: „*Ha csak ruháját illelhetem is, meggyógyulok.*” (Márk 5,28)

„*És vérének forrása azonnal kiszáradt*”, Jézus pedig hozzá fordulva azt mondta neki: „*Leányom, a TE HITED megtartott téged.*” (5,34)

Mintha csak ezt mondta volna Jézus: „*Nem én kezdeményeztem a te gyógyulásodat. Ez nem valami különleges megnyilvánulás volt. A TE HITED gyógyított meg téged. A TE HITED tette.*”

Olyan izgatott vagyok ettől!

Emlékszem, hogy Ő ezt mondta nekem, mikor még halálos betegen feküdtem az ágyban: „*Ha az ő hite meg tudta gyógyítani őt, akkor a te hited is meg tud gyógyítani téged.*” És az *én hitem* meg is gyógyított engem!

Ez az oka, hogy olyan elszántam próbálom a hitnek ezt az üzenetét eljuttatni az emberiséghez. Tudom, hogy mit tett a hit velem tizenhat éves baptista fiú koromban.

— Meg fogsz halni. Meg fogsz halni. Nem lehetséges, hogy életben maradj — ezt mondták nekem az orvosok.

Hála Istennek az orvosokért. Nagyra becsültem mindazt, amit tenni tudtak értem. Annyira kedvesek voltak.

Miután meggyógyultam, elmentem Dr. Robason rendelőjébe, hogy köszönetet mondjak neki. Azt mondtam:

— Doktor úr, nagyon hálás vagyok Önnek. Ön volt az egyetlen, aki megmondta nekem, hogy mi a bajom. Ön volt az egyetlen, aki megmondta nekem, hogy semmit sem lehet már tenni értem, és hogy készüljek fel arra, hogy elmegyek.

— Isten tette ezt a csodát. Az orvostudomány nem tudott segíteni rajtad. Én hiszek abban, hogy meg kell mondani az embereknek az igazságot — felelte sírva.

Azt válaszoltam:

— Ezt nagyra értékelem, uram.

Soha egy fillért sem kért tőlünk. Azt mondta:

— Én már semmit sem tehetek, de fiam, bármikor eljövök, ha azt akarod. Csak hívjatok, és jövök. Egyetlen filléretkebe sem fog kerülni.

Hiszem, hogy Isten megáldja az ilyen embereket, akik segíteni akarnak másokon, és akik elmondják az embereknek az igazságot. Én nagyon nagyra értékeltem ezt a drága embert. Ő már a mennyben van, Istennek legyen hála.

De mondom neked: **AZ ÉN HITEM MŰKÖDÖTT. TUDOM, HOGY MŰKÖDIK. ÉS A HIT MA IS MŰKÖDIK!**

6. fejezet

A gyógyulás nem mindig azonnali, olykor fokozatosan megy végbe

(6) A GYÓGYULÁS NEM MINDIG AZONNALI, NÉHA FOKOZATOSAN MEGY VÉGBE.

Ha ezt nem ismerjük fel, néha hibát követünk el és kudarcot vallunk Istennel.

Egyszer valaki azt mondta nekem:

— Hagin testvér, a bibliai időkben az emberek mindig azonnal meggyógyultak. — Erre én azt feleltem:

— És mi a helyzet a tíz bélpoklossal? A Biblia azt írja, hogy meggyógyultak, „*míg odamenének.*” (Luk. 17,14)

Egy asszony írta nekem: „Beálltam az Ön imasorába tíz hónappal ezelőtt. Amikor rám tette a kezét, elestem az erő alatt, viszont semmi változást sem éreztem. Volt egy agyvérzésem, melynek következtében teljesen érzéketlenné vált a bal karom és lábam, és csak mankó segítségével tudtam járni.

Azt hiszem, az emberek sem gondolták, hogy meggyógyultam, mert az összejöveteletről még mankóval távoztam. Amikor körülbelül két háztömbnyire voltam már a gyülekezeti épülettől, hirtelen valami izzó melegség járta át a lábamat, és az érzékelés visszatért a karomba és lábamba. Most mindkettő rendben van.

Történt azonban még valami. Én már negyven éve dohányoztam akkor. Tudtam, hogy ez helytelen, és le akartam szokni, de nem sikerült.

De amióta Ön imádkozott értem, egyetlen szál cigarettát sem szívtam el. Még csak meg sem kívántam.”

Dicsőség Istennek, Isten ereje tette ezt. Nem mindig lehet azonnal megállapítani, hogy mi is történt.

Jó példa az az asszony is, aki néhány hónappal azután írt nekem, hogy tartottunk egy rádiós összejövotelt Texasban. Mivel az izületi gyulladás áldozata volt, neki is mankóval kellett járnia, és ő sem gyógyult meg azonnal az ima után.

Így mesélte: „Ismét a mankómra támaszkodtam, visszamentem a könyves asztalhoz, majd kimentem az autómhoz, a könyveket feltettem a tetejére, és éppen a táskámban kotorásztam a kulcsaimat keresve, mikor hirtelen felfedeztem: *Meggyógyultam!* Akkor jött valóságba a gyógyulás, amikor az autó mellett álltam. Két hónap telt el azóta, és soha többé nem kellett használnom a mankómat. Meggyógyultam, és szeretnék köszönetet mondani Önnek.”

A tíz leprás menet közben gyógyult meg. A Biblia azt is elmondja, hogy Jézus szolgálata során a királyi udvari ember fia is attól az órától fogva „*kezdett megkönnyebbedni*”, hogy Jézus imádkozott érte. (*Ján. 4*) Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy egyre jobban érezte magát attól az órától kezdve, amikor szolgáltak felé, amíg meg nem gyógyult.

A Biblia azt mondja: „*betegekre vetik kezeiket, és azok meg fognak gyógyulni.*” (*Márk 16,18*) Néha ez így működik. Tudnunk kell, hogy a gyógyulás nem mindig azonnal következik be. Amikor azonnal megtörténik, adj érte hálát Istennek, néha azonban fokozatosan megy végbe.

Dr. John Lake azt mondta, hogy az azonnali gyógyulás néha „átok” is lehet, mert néhány ember meggyógyul, elmegy, és elfeledkezik Istenről. Ő hitte, hogy a fokozatosan gyógyuló emberek megértik, hogy ahogy Istennel járnak, egyre jobban és jobban lesznek, és ez az ismeret felbecsülhetetlenül értékes lesz számukra.

7. fejezet

Isten gyógyítási módja szellemi, és a gyógyulást el is lehet veszíteni

(7) ISTEN GYÓGYÍTÁSI MÓDJA SZELLEMI, ÉS A GYÓGYULÁST EL IS LEHET VESZÍTENI.

A szent gyógyulás nem „mentális”, ahogy azt a Christian Science, az unitáriusok és más tanítók állítják. Nem is „fizikai” gyógyulás, ahogy az orvostudomány tanítja. Amikor Isten gyógyít, a *szellemen* keresztül gyógyít. Isten nem *elme*. Isten nem *ember*. Isten *szellem*.

Isten ereje által meggyógyulni azt jelenti, hogy Isten Szelleme gyógyít meg. Mivel pedig a szent gyógyulás szellemi, el lehet veszíteni. Sokan elveszítették a gyógyulásukat, mert ajtót nyitottak az ördögnek.

Igen figyelemreméltó az a tény, hogy amikor Jézus megjelent, mint gyógyító, Ő hitet követelt — a hit pedig a szellemből születik. Jézus minden gyógyítása szellemi volt.

Valaki azt mondta nekem:

— Én azt hiszem, ha Isten meggyógyít, akkor örökké egészséges maradok.

— Nos — mondtam én — ez nem lehet igaz, mert amikor maga Jézus jelent meg látomásban Jánosnak Páthmosz szigetén és üzenetet küldött az Kisázsiaiban lévő hét gyülekezetnek, egyiküknek azt mondta: „*tartsd meg, ami nálad van.*” (Jel. 3,11) Ha nem lehetne elveszíteni, akkor miért akarta figyelmeztetni őket, hogy tartsák meg?

— Lehet, hogy nincs igazam — felelte a férfi.

Én azt mondtam:

— Tudom, hogy nincs igazad. Ezért is vesztetted el a gyógyulásodat. Helytelen gondolkodásmódod ajtót nyitott az ördögnek, aki visszahelyezte rád a betegséget. Amikor nyolc hónappal ezelőtt szolgáltam feléd, ugye meggyógyultál?

— Igen.

— Volt bármi tüneted, fájdalmad ez alatt a nyolc hónap alatt?

— Se fájdalmak, se tünetek.

— Akkor hadd kérdezzek valamit tőled: Mennyi ideje volt az a betegséged, mielőtt kézzrátétellel imádkoztam érted?

— Huszonöt éve — válaszolta (túl volt már a hatvanon).

Ezt mondtam:

— Azalatt a huszonöt év alatt volt olyan nap, hogy nem voltak fájdalmaid?

— Nem volt.

— Volt akár egyetlen tünetmentes napod is?

— Egyetlen egy sem. Huszonöt éven keresztül minden nap gyógyszerert szedtem.

— Rád tettem a kezem Jézus nevében nyolc hónappal ezelőtt, és minden tünet és fájdalom nyolc teljes hónapra eltűnt.

— Így igaz — helyeselt.

— Nohát, drága testvérem — mondtam én —, ebből még egy gyerek is tudná, hogy meggyógyult. Mivel azonban a betegséged újra jelentkezett, azt állítod, hogy az Úr sohasem gyógyított meg téged. Pontosan elmondom neked, mi történt. Amikor az első tünet — az első fájdalom — visszatért, azt mondtad: „Azt hittem, hogy meggyógyultam. De úgy tűnik, mégsem.”

Tudod, mit merészelt erre felelni? Tágra nyílt szemekkel suttofta:

— Jósolsz, vagy gondolatolvasó vagy? Pontosan ez történt!

— Nem — feleltem —, nem olvasok a gondolataidban, és jós sem vagyok. Tudom viszont, hogy meg kellett nyitnod az ajtót az ördögnek ahhoz, hogy vissza tudjon térni.

— Tényleg ezt mondtam. Pontosan ezt tettem — mondta ő.

— Amikor azt mondtad: „Úgy gondoltam, hogy meggyógyultam, de mégis így”, ezzel tudatosan vagy tudatlanul kinyitottad az ajtót (ami még mindig nyitva van), és azt mondtad ezzel: „Gyere csak vissza, ördög úr, és tedd vissza rám a betegséget!” Ő pedig készséggel megtette neked.

Negyvenöt percen keresztül beszéltem ezzel a férfival. Prédikáltam neki, tanítottam őt, majd egy füves legelő közepén rátettem a kezem. Hála Istennek, megkapta a gyógyulását, és ez alkalommal meg is tudta tartani.

Találkoztam vele évekkel később, és még mindig egészséges volt, mivel megtanulta, hogyan kell megtartani a gyógyulást. Megtanulta, hogyan kell ellenállni az ördögnek.

Megtanulta, hogyan kell ellenállni a tüneteknek ezt mondva: „Nem, ördög, ezt nem fogod visszatenni rám. Én meggyógyultam és tudom, hogy ez így van — és ragaszkodom ehhez.”

P. C. („Dad”) Nelson, a néhai hitprédikátor, aki létrehozta a *Southwestern Assemblies of God College*-t, nagy műveltségű baptista pásztor volt. Ő mondta, hogy:

— Többen veszítik el gyógyulásukat egy ellentámadás során, mint bármely más módon.

Ez igei. Az egy alapelv, hogy az ördög mindig megpróbál majd visszatérni oda, ahol volt. És ha hagyod, be fog jönni és rád helyezi ugyanazt a betegséget, ugyanazokat a tüneteket, vagy valami még súlyosabbat — ha te megen-

geded. Ezért kell tudnunk, hogy mivel a gyógyulás szellemi, ezért el lehet veszíteni.

Hogyan tudod megtartani a gyógyulásodat? „*Álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek.*” (Jak. 4,7) Ez azt jelenti, hogy állj ellen mindennek, ami az ördögtől van.

Ha azt a sugallatot kapnád, hogy lopj vagy hazudj, és ellenállnál neki, akkor az ördögnek állnál ellen, igaz? Ugyanígy, amikor ellenállsz bárminek, ami az ördögtől van, akkor az ördögnek állsz ellen.

A Biblia azt mondja: „*Mert nem a félelem szellemét adta nekünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak szellemét.*” (2Tim. 1,7) Ha nem Isten adta nekünk a félelem szellemét (megfigyelted, hogy a félelmet szellemnek nevezi?), akkor ki adta nekünk? Ha szellem, akkor valami más forrásból kell származnia. Az ördögtől származik. *A félelem az ördögtől van.*

Én több mint negyven évvel ezelőtt, ifjú baptista prédikátorként kezdtem gyakorolni ezt a hitéletet. Ha jött a félelem, beszéltem hozzá. Azt mondtam: „Félelem, ellenállok neked Jézus nevében. Megtagadom, hogy féljek.” Megtanultam, hogy ha szilárdan megállok, mindig el kell mennie. Néha kitartásra volt szükség, egy vagy két napig is ellen kellett állnom neki, de végül mindig elment. Már olyan sok éve elhagyott a félelem, hogy nem is tudom, mit jelent félni.

Majd, amikor jött a kételkedés, ahhoz is szóltam. Azt mondtam: „Kételkedés, ellenállok neked. Megtagadom, hogy kételkedjek.” A fejem azt mondta:

— Fiú, te máris kételkedsz.

— Mit akarsz ezzel mondani? — kérdeztem. — Nem, én nem kételkedem. Ez nem a szívemben van; ez csak a fejemben van. Az ördög tette oda, de én úgy sem a fejem szerint járok! Megtagadom, hogy kételkedjek.

Ezután, ha betegség jött, szóltam hozzá. Így: „Betegség, ellenállok neked.” (Amint azt bebizonyítottuk, ilyenkor az ördögnek állunk ellen, mert *a betegség az ördögtől van.* Ő a szerzője, és ha ellenállunk a betegségnek, az ördögnek állunk ellen.)

Az elmúlt évek során az influenzának is sikeresen ellenálltam. Másfél óra volt a legtöbb idő, ameddig a tünetek megmaradtak.

Általánosságban szólva, mi keresztények nem ezt teszünk. Amint megjelenik az influenza első kis tünete — fejfájás, vagy bármi más — már mondjuk is:

— Aha, már meg is kaptam. Tudtam, hogy meg fogom kapni. Tudtam, hogy én leszek az első. Mindenki imádkozzon értem!

Na, az ima ilyenkor nem fog segíteni rajtad. Te már megvallottad:

— Megkaptam. Ez az enyém.

Miután megkeresztelkedtem a Szent Szellemmel és teljesevangéliumi hívők közé kezdtem járni, többet tudtam a hitről, mint ők. (Ők viszont nálam tudtak többet a Szent Szellemről.) Tanultam tőlük a Szent Szellemről, én pedig megpróbáltam segíteni nekik a hittel kapcsolatosan, többségüknek azonban nem tudtam segíteni.

Ők azt mondták, ezek a dolgok nem tartanak sokáig. Arról beszéltek, hogy az ember egyszer *fent* van, máskor *lent*, *bent* és *kint*, ma a *völgyben*, holnap meg a *hegycsúcson*. Nem tudtam, miről beszélnek.

— Nos, *te* is le *fogsz* jönni — mondták ők. Negyvenöt év telt el azóta, és még mindig nem jöttem le! Én még sohasem jártam a völgyben. Még most is a hegyen vagyok — a győzelem hegyén. Ha le is megyek a völgybe — ahogy Fred Price mondja — azért teszem, hogy valaki mást kimentsek.

Amikor az első teljesevangéliumi gyülekezetemet pásztoroltam, minden hónap első hétfőjén pásztoralálkozókat tartottunk. A pásztorok mind felsorakoztak és a *gondjaikról* beszéltek, az Úr áldja meg őket.

Én mindent elkövettem, hogy segítsek nekik. Sírtam emiatt, mert nem tudtam segíteni rajtuk.

Ha találkoztunk, gondterhelt arccal kérdezték:

— Na, hogy áll a *csata*?

(Mindegyikük folyton csatázott.)

Én meg csak legyintettem és mosolyogva azt mondtam:

— Ember, ennél jobb nem is lehetne. Semmi gondom.

És továbbálltam. Nem akartam, hogy rám ragadjon a hitetlenségük. Az ilyesmi nagyon ragadós.

Sokak hite teljesen felépül egy istentisztelet során, aztán visszamennek az előző hitetlen környezetükbe, visszaesnek és eltávolodnak, azt mondják:

— Ez működik Hagin testvérnek, mert ő prédikátor és Isten megadta neki a hit ajándékát, számomra azonban egyszerűen nem működik.

Isten Igéje mindenkinek működik.

Hitben jártam, a többi prédikátor pedig a látható dolgok alapján. Természetesen nekem is voltak problémáim a gyülekezetben, de már az elején mondtam az Úrnak:

— Uram, én csak az alpásztor vagyok. Te vagy a nyáj Nagy Főpásztora. Tudom, hogy mi az én feladatom. Én az Igét fogom prédikálni. Meg fogom látogatni azokat, akiknek erre szükségük van. Mindenkit egyformán fogok kezelni — minden más dolgot pedig átadok neked, mert úgy sem tudnék velük mit kezdeni. Még csak huszonegy éves vagyok.

Egyszerűen megmondtam az Úrnak:

— Uram, ez a Tiéd. Nem fogok aggodalmaskodni miatta. Egyetlen étkezést sem fogok kihagyni, és álmatlan éjszakáim sem lesznek.

És így lett. Isten mindent elrendezett. Pedig a gyülekezetem valóban „problémás” volt. Először nem tudtam, hogy az, mert még új voltam a teljesevangéliumi körökben. Senki sem akarta elvállalni ezt a gyülekezetet. Már huszonhárom éve működött, és amíg oda nem mentem, sohasem volt képes egy pásztor sem eltartani. Pedig ez volt a negyedik legnagyobb gyülekezet azon a környéken! Amikor eljöttem onnan, negyven prédikátor adta be pályázatát a pásztori helyre, viszont amikor én elvállaltam ennek a gyülekezetnek a pásztorolását, senki más nem volt hajlandó erre.

Isten mondta nekem, hogy vállaljam el. Dicsőség Istennek, a hit működik! *A hit az életed minden területén működik.*

1971-ben a Teljesevangéliumi Üzletemberek összejövételén prédikáltam St. Louis-ban, amikor egy massachusettsi házaspár megállított a hotel előcsarnokában és elmesélte nekem, hogyan gyógyult meg tizenöt éves fiuk egy gyógyíthatatlan betegségéből a Teljesevangéliumi Üzletemberek előző évi összejövételén.

Azelőtt néhány havonta specialistákhoz vitték a fiukat New York Citybe. A családot barátaik hívták el a Teljesevangéliumi Üzletemberek összejöveteleire. Ott hallottak engem tanítani arról, hogy a hitről megvallást kell tenni. A szülők kíváncsian várták, hogy vajon működik-e.

Amikor másnap megkérdezték fiuktól, hogy érzi magát, ő azt felelte:

— Tegnap meggyógyultam.

— Biztos vagy benne? — kérdezték.

— Persze hogy biztos. Még soha semmiben nem voltam ilyen biztos egész életemben — válaszolta a fiú.

— De hogy *érzed* magad? — érdeklődtek.

— Az lényegtelen. Isten Igéje azt mondja, hogy meggyógyultam.

Ez a fiú megértette!

Amikor csak megkérdezték a szülei, a fiú mindig azt felelte:

— Remekül vagyok.

Végül eljött a következő orvosi vizsgálat ideje New York Cityben. Az orvosok nagyon elcsodálóztak. Kérték, maradjon bent három napra, hogy további vizsgálatokat végezhesse. Minden vizsgálat eredménye negatív lett.

— Tudjuk, hogy ez a betegség gyógyíthatatlan, és tudjuk, hogy volt ilyen betegsége, de már nincs — vonták le a végkövetkeztetést az orvosok.

Egyik összejövetelem során a pásztor előrejött gyógyulásért. Megkérdeztem tőle:

— Meggyógyultál?

Ő megtapogatta a hasát, és azt mondta:

— Nem, nem kaptam meg. Még mindig fáj. Nem kaptam meg.

Ezzel egy időben egy hetvenkét éves, egyensúlyzavarokkal küzdő férfit segített előre a lánya. Botja nélkül úgy imbolygott, akár egy részeg, és az orvosok közölték vele, hogy hamarosan tolókoksiba kényszerül. Mindkét fülében hallókészüléket viselt — ami nélkül még a mennydörgést sem hallotta volna meg — ezen kívül egy súlyos műtét előtt állt.

Ez a férfi azonnal meggyógyult. Még a zsebóra ketyegését is meghallotta; normális hangon társalgott az emberekkel; és egyenesen tudott járni bot nélkül. Láttam tíz évvel később, amikor már nyolcvankét éves volt. Nem viselt hallókészüléket. Nem volt botja. Azóta sem kellett megoperálni. Soha többé nem voltak fájdalmai vagy tünetei. Nyolcvankét éves korában egyenesen járt, normálisan beszélt, és teljes értékű életet élt.

Azon az összejövetelen jelen volt a pásztor is, aki azt mondta nekem:

— Hagin testvér, át kellett adnom a gyülekezetemet. Még csak ötvenhat éves múltam. Még mindig prédikálnom kellene, tudom, de az elmúlt tíz évben még sokkal rosszabbra fordultak a dolgok. Egyszerűen nem bírom tovább. Bárcsak tudnál segíteni rajtam.

— Én nem tudok segíteni rajtad. Isten sem tud. Senki sem tud. Te nem engeded, hogy segítsenek rajtad — mondtam.

— Hallottam, amit prédikáltál, de azt mondom neked, én nem fogom elhinni, hogy van valamim, amikor az érzékszerveim azt mondják, hogy nincs meg nekem! — mondta erre ő. Erre azt mondtam:

— Menj vissza a helyedre és boldogulj a gyógyulásod nélkül, testvérem, mert sohasem fogod megkapni.

Nem akartam udvariatlan lenni vele, de ez volt az igazság. És soha nem is gyógyult meg. Nem értette meg a lényegét. Látod, hogy mit csinált? Az érzékszervei alapján járt. Ha nem *érezte*, hogy meggyógyult, nem is hitte el, hogy *meggyógyult*.

Az érzékek építik az élet korlátait. Kizárják Istent, az embert pedig összezárják a betegségeivel és az ördöggel.

Te meggyógyultál? Honnan tudod, hogy így van? Mert az Ige azt mondja.

Honnan tudod, hogy meggyógyultál?

Mert a *Máté 8,17* azt mondja, hogy:

MÁTÉ 8,17.

Pedig betegségeinket Ő viselte és fájdalmainkat Ő hordozá.

Az *1Péter 2,24*-ben pedig ez áll:

1PÉTER 2,24.

...akinek sebeivel GYÓGYULTATOK meg.

KENNETH E. HAGIN könyvei magyarul
a KRISZTUS SZERETETE EGYZHÁZ gondozásában

- (1) **Mi a hit?**
What Faith is? — 3. KIADÁS (2000) • 32 OLDAL
- (2) **A hívők hatalma**
The Believer's Authority — 1. KIADÁS (1997) • 71 OLDAL
- (3) **Győzedelmes gyülekezet**
The Triumphant Church — 1. KIADÁS (1997) • 291 OLDAL
- (4) **A nőkérdés**
The Woman Question — 1. KIADÁS (1998) • 74 OLDAL
- (5) **El Shaddai**
El Shaddai: God, Who Is More Than Enough — 1. KIADÁS (1998) • 54 OLDAL
- (6) **Megértés arról, hogyan harcoljuk meg a hit szép harcát**
Understanding How to Fight the Good Fight of Faith — 1. KIADÁS (1998) • 147 OLDAL
- (7) **Szeretet, az út a győzelemhez**
Love: The Way to Victory — 1. KIADÁS (1999) • 229 OLDAL
- (8) **Hét dolog, amit tudnod kell a szent gyógyulásról**
Seven Things You Should Know About Divine Healing — 2. KIADÁS (2003) • 94 OLDAL
- (9) **Hiszek a látomásokban**
I Believe in Visions — 1. KIADÁS (2001) • 150 OLDAL
- (10) **Hitünk tápláléka napi adagokban • TAVASZ**
Faith Food Devotions for Spring — 1. KIADÁS (2002) • 97 OLDAL
- (11) **Hitünk tápláléka napi adagokban • NYÁR**
Faith Food Devotions for Summer — 1. KIADÁS (2002) • 96 OLDAL
- (12) **Hitünk tápláléka napi adagokban • ŐSZ**
Faith Food Devotions for Autumn — 1. KIADÁS (2002) • 95 OLDAL
- (13) **Hitünk tápláléka napi adagokban • TÉL**
Faith Food Devotions for Winter — 1. KIADÁS (2003) • 96 OLDAL
- (14) **Helyes és helytelen gondolkodás**
Right and Wrong Thinking — 1. KIADÁS (2003) • 38 OLDAL

INFORMÁCIÓ AZ AKTUÁLIS ÁRAKRÓL ÉS MEGRENDELÉS

• Telefonon és faxon ☎ +36 (1) 212 8232

• Postacímünkön ✉ 1461 Budapest, Pf. 174. "KÖNYVRENDELÉS" jellegével

• E-mailen ✉ konyvek@krisztusszeretete-egyhaz.hu

Miért nem gyógyul meg mindenki?

Mi az oka, hogy egyes emberek meggyógyulnak, mások pedig nem? Több útja is van a szent gyógyulás elfogadásának? Melyik a legjobb út?

Kenneth E. Hagin tiszteletes egy fél évszázados szolgálat gazdagságából ad választ ezekre és más kérdésekre a "Hét dolog, amit tudnod kell a szent gyógyulásról" című könyvében.

Hagin tiszteletes tinédzserként kezdte el tanulmányozni a szent gyógyulást, miután öt tekintélyes orvos mondott le az életéről. Ebben a könyvben megosztja velünk egész életének tapasztalatait, amiket a Biblia tanulmányozásából és valóban megtörtént esetekből szerzett.

A hét dolog, amit tudnod kell a szent gyógyulásról nem hiányozhat házi könyvtáradból, és meg akarod majd osztani gyógyulásra váró barátaiddal és szeretteiddel is. Fedezd fel saját magad:

- A betegség forrását és azt, hogyan tudsz ellenállni neki!

- A szent gyógyulás elnyerésének útjait!

- Hogyan tarthatod meg a gyógyulásodat!

Te már meggyógyultál? Honnan tudhatod, hogy ez már megtörtént? Az Ige azt mondja, hogy ez már megtörtént.

Honnan tudod, hogy ez az igazság?

Mert a Máté 8,17 azt mondja, hogy "Ő vette el az én erőtlenségemet és Ő hordozta az én betegségeimet", az 1Péter 2,24 pedig azt mondja, hogy "akinek sebeivel gyógyultatok meg".

